

בס"ד

477

ערב שבת פרשת בהר
י"ב אייר תשפ"ב

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידיית

שנה לאסון חירון
הצצה לעולמם של שניים
מבני עלייה שנקטפו
באסון אשתקד

"שם למד סתרי תורה,
אדוננו בר יוחאי"

פנימיות בוערת

הרב שאול יורוביץ
בשיחה מקיפה
על הצורך של הדור
בלימוד פנימיות
התורה

האש שמושכת
אותנו כלפי מעלה
פויקה

הרכואה שמבקשים
מרבי שמעון
צבי יחזקאלי

הכל
בשה"א
הכנס השנתי ה-20 לנשים!

ללמוד להתרגש להתחדש

יום שלישי ח' בסיון (7.6) · תשפ"ב · בנייני האומה ירושלים

כל מה שחדש בתחומי הרפואה וההלכה

פרטים בעמ' 11

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה עליונה

מחיר מיוחד בהרשמה מוקדמת: WWW.PUAH.ORG.IL

לפרטים ולהרשמה: היכנסו לאתר פוע"ה או חפשי בגוגל 'כנס הכל בשבילך'

אותיות וילדים

בכובצע אש!!!

אותיות וילדים

אוהב ירושלים
בסלון של חבר הכנסת לשעבר
יהודה גליק

מגוללים בתוך ביי עיתון
עיתונאים ותיקים נותנים טיפים
לכתבים הצעירים שבדרך

מי פירק את המדורה?
סיפור מיוחד לילג בעומר

במעמקי הארחה
ילדי הרפתקה בשבילים סגלים
את משרת בריכבא

נוסיף עוד קיסם למדורה
מקיי סלסוד כך תבנו מדורה
ליג בעמור פושלמת

ירושלים של ימין ושל שמאל
מדור סוף בילג עם יצירה מיוחדת
ליג ירושלים

תחזות הכתבים 659 גיימ 18 "אותיות וילדים" נקלכטל פריליג 62 קולד 57

**הצטרפו
עכשיו:
*8980**

**הצטרפו
עכשיו למגזין
וקבלו
משחק
'לינק'
מדליק
במתנה!**

המתנה בתחתיבות לשנה*

אותיות וילדים
לארלי ירלי קץ בחי

הצטרפו עכשיו >> התקשרו 8980*
או חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים'

בית
פנימה
מגזין לנשים

מכללת אורות ישראל ובית הספר המוביל ללימודי תואר שני M.Ed. מזמינים אתכם

לכנס של המסלול ללימודי ייעוץ חינוכי בנושא: SEL - למידה רגשית-חברתית-אמונית

הכנס יתקיים אי"ה

ביום שלישי | ט"ז באייר תשפ"ב | 17.5.22

בשעות 15:45-19:00 במכללת אורות ישראל, קמפוס אלקנה

בתוכנית:

התכנסות וכיבוד קל	16:00-15:45
דברי פתיחה וברכות	16:30-16:00
הרב פרופ' מאיר הילדסהיימר מ"מ נשיא המכללה	
ד"ר הראל מליחי ראש התוכנית לייעוץ חינוכי	
זהות במפגש: זהות דתית ומקצועית ייעוצית נפגשים	17:15-16:30
ד"ר רבקה הלינגר - מחמ"ד מחוז ת"א	
תפקיד היועץ בהובלת נושאים רגשיים חברתיים (s.e.l),	18:00-17:15
בהסתמך על מחקרים בארץ ובעולם.	
הגב' זוהרה פלורסהיים - מנהלת אגף ייעוץ בשפ"י	
תפקיד היועץ בהעצמת המוטיבציה במעגל האישי והרגשי	18:45-18:00
בראייה אמונית.	
הרב זאב הס - מכללת אורות ישראל	
סיכום	

בהשתתפות:

הרב חיים פוגל מנכ"ל המכללה **הרב ד"ר יוחנן קאפח** דיקאן אקדמי וראש ביה"ס לתואר שני | **הגב' אסתר אורנובך** רכזת פרקטיקום ועבודה מעשית | **נציגי משרד החינוך** באגף להכשרת עובדי הוראה

מוזמנים בשמחה!

לפרטים והרשמה: 03-9061334

חדש! מסלול ייעוץ חינוכי לגברים בקמפוס אלקנה
בנוסף למסלול הנשים

הוא העיר פתרון יצירתי, ויום אחד הוא פלט
עבר לעירה אחרת - אטלנטיון. את כל העבאים
והעובדים בלוי הפסקה הוא הפלסור באותו
מקום, ואף לריב עם אל אחד, הוא ובני ביתו עברו
למקום אחר...

מאה שיחות חברים עם מיכי האהוב מחכות לכם נעת באתר 'קרב אליך'

מלחמת השחרור

של נכדו, בשבת פרשת אחרי מות. למרות שכל השנים הוא נמנע מלעלות לתורה בפרשה זו, בפעם הזו הוא כן קיבל עלייה, ובאמת אחרי שעות ספורות הוא נסתלק לבית עולמו. הנכד, ר' נחומצ'ה, התמנה לאדמו"ר בתור 'ינוקא', ובהמשך הצליח מאוד בכל דרכיו.

כעבור שנים רבות, הגיעה השעה שהמצב הכלכלי באוקראינה וברוסיה החל להידרדר מאוד, ולא הייתה לו יכולת להחזיק את החצר של טאלנא שהייתה בעברה חצר עשירה ומפוארת. הייתה שם הכנסת אורחים מיוחדת, וכל שבת באו הרבה יהודים והתארחו על שולחנו של הרבי. היו לחסידות הוצאות אדירות, ובגלל המצב הוא הגיע למסקנה שצריך לדלל את המנגנון ולפטור חלק מהעובדים...

אתם יכולים לתאר לעצמכם שמדובר במהלך כואב, כפי שיש קושי כזה לכל בעל עסק שצריך לפטר את אנשיו הנאמנים. קל להתחבר לחוויה הזאת של אדם שהאילוץ מחייבים אותו לפטר אנשים שעובדים אצלו שנים, ונותנים ממש את חייהם לטובת העסק. בכל אופן, למרות שחלק מתנאי ההעסקה הם שאפשר גם לפטר את העובד בעת הצורך, לפעמים קורה שהמנגנון נעשה חזק יותר מבעל המנגנון.

אתם יודעים, לא פעם יש בחיינו דברים שבאו לעולם כדי להקל עלינו ולשרת אותנו, ובמקום שהם ישרתו אותנו - אנחנו הופכים להיות משרתים של המשרתים. הרעיון הזה בוודאי נכון ביחס לטכנולוגיות שמציפות אותנו, ואנשים לא כל כך יודעים להשתמש בהן בצורה מאוזנת. העניין של גדולי ישראל כיום נגד הדברים הללו, נובעת מכך שהם רואים איך אנשים הופכים למשרתים של המשרתים, ויורדים לרמה שלהם.

בכל אופן, אם נחזור לבעיה של ר' נחומצ'ה מטולנא, שהיה צריך לפטר עובדים - הוא נוכח לדעת שכמה מאנשי החצר, בעלי ותק וחזקה, לא מסכימים בשום אופן להתפטר. המצב הזה מאוד כאב לו, ומכיוון שהוא ידע שאין ברירה, כי התרומות ירדו מאד - אז הופיעו ניצני הקומניזם, היו הרבה פרעות באוקראינה ורוסיה ורוב הגברים נאלצו להפסיק לתרום - הוא החליט לעשות מעשה. כשהוא הבין שהמנגנון אותו הוא הקים ועמד בראשו הפך להיות בעוכריו, הוא הגה פתרון יצירתי, ויום אחד הוא פשוט עבר לעיירה אחרת - לטולטשין. את כל הגבאים והעובדים בעלי החזקה הוא השאיר באותו מקום, ובלי לריב עם אף אחד, הוא ובני ביתו עברו למקום אחר...

עוזב, לא עוזב

באופן אישי, מאוד התפעלתי מהסיפור הזה. מפעים לחשוב על כך, איך שהרכי ידע לראות מה הכי חשוב לו כרגע - המרחב הנפשי והיכולת לפעול קדימה - והוא פשוט משחרר את כל האחזקה שלו באותם דברים שהוא השקיע בהם שנים על גבי שנים. אלה היו מערכות שהוא בנה ועמד בראשן, והכי טבעי היה שהוא יישאר וינסה בכוח להשליט את מרותו. במקום זה, הוא ידע לשחרר.

נראה לי שכל אחד מאתנו צריך לשבת עם עצמו ולחשוב, מה ראוי לו לשחרר. אם אלה עיסוקים או אולי חפצים שאדם לא מסוגל למכור אותם, צריך ללמוד לשחרר ולהמשיך הלאה. מובן שעזיבה צריכה להיעשות בחכמה - לפעמים היא צריכה להיות בצורה אחרת מסודרת ומדורגת, אבל לפעמים כשזה בבחינת הצלת חיים, אין ברירה אלא להניח הכל בבת אחת. כך ר' נחומצ'ה הבין, שהמרחב שלו כדי להתפתח ולפעול כמנהיג אמיתי, הוא החשוב יותר מכל.

אמנם לא כל אחד הוא רבי, והסיפור הזה הוא מלפני מאה שנה ויותר, אבל הוא ודאי יכול ללמד אותנו איך להתייחס לדברים שפעם הועילו לנו, אבל התחילו לשעבד אותנו בשלב מסוים.

יהי רצון שנזכה לדעת איך ומתי לשחרר, ומה האיוון הנכון בזמן נתון. גם ביחס לסיפור הזה עצמו צריך איוון - לדעת מתי לפעול בהשראתו, ומתי לשמוע אותו כסיפור חסידי נאה שאין לו השלכה מעשית לגבינו. לחיים!

שלום חברים! השבוע אותו אנחנו מסיימים הוא הזמן של תיקון מידת הנצח. את מידת הנצח אפשר להבין באופן כזה, שהיא נותנת כוח לטוב שבנו להישאר נצחי, אבל אפשר להבין אותה גם ככזו שנותנת כוח לנצח את המניעות.

בדרך כלל, ניצחון על אדם אחר שייך לכיוונים שליליים, והוא מונע מדחיפה של אגו ואינטרסים. לעומת זאת, ניצחון על המניעות והיצרים שבתוכי שייך למידת הנצח שבקדושה. כשאני אומר מניעות, הכוונה היא לכך שבכל פעם שיהודי רוצה לעשות מעשה טוב וראוי למען נשמתו - עולים בדרכו קשיים גדולים. הקשיים מעמידים את היהודי בפני בחירה באחת משתי אפשרויות - או לוותר על מחשבתו הטובה ולהימנע מהשינויים המבורכים, או להשתמש במידת הנצח ולהתגבר על אותן מניעות ולהמשיך בדרך העולה.

סנא ונכד

השבוע, ב' אייר - נצח שבנצח, חל היארציט של ר' דוד מטולנא זיע"א. הוא היה בנו של ר' מרדכי מצ'רנוביל, והמיסד של חסידות טאלנא. הוא היה ממש אחד מגדולי הצדיקים באוקראינה. כמוכן אנחנו לא יודעים לאמור את גדולת הצדיקים, אבל ידוע שהוא פעל אצל רבבות מקהלות עמך ישראל. הוא נהג לעבור בין העיירות, ולהעניק ליהודים בכל מקום עידוד נחמה ואמונה.

אחרי שבנו שנועד להמשיך את דרכו נפטר בחייו, הוא רצה להראות לכל החסידים שהוא מייעד את נכדו - מנחם נחום - ליורשו בהנהגת החסידות. כשהנכד הגיע למצוות, הוא הזמין את כל ציבור החסידים לעלייה לתורה

3 ימים שישנו לכם את החיים
מימי ומשה דיקמן
 פסיכולוגית ומומחית בטרואמה וזוגיות וניורולוג
 מומחית אתכם

לסדנת אימאגו לזוגות

1. למה אנחנו מקיימים אותה מריבה שוב ושוב ולא מצליחים לפתור אותה?
2. האם ניתן ללמוד דרך חדשה לבנות ולגדול ביחד?

יוני 30- יולי 2
 א-ג' תמוז - פרשת חוקת
3 ימים רצופים של למידה ועבודה זוגית חווייתית.

מומלץ בחום מאת:
 הרב אהרן בינה, ר"י של ישיבת נתיב אריה
 הרב דר. אברהם י. טורסקי, צ"ל

תשתפו בסדנא הבאה שלנו לחוויה בלתי נשכחת של בניה, קשר, וחלום של זוגיות באווירת שבת במלון אביב בטבריה, מול ים כנרת. (כשרות מהדרין)

המחיר לזוג ₪3,600 (לנרשמים עד ה-15/5 ₪3,200)
 - אפשרות לתשלומים -

לרישום ולפרטים נוספים תתקשרו
ל: 054-755-4228

למידע על הסדנא: www.mimidickman

רואים את הנולד במכבי

רבנים, רבניות, אנשי ונשות מקצוע יקרים

מכבי שירותי בריאות ובית החולים הציבורי אסותא אשדוד בשיתוף מכון פוע"ה שמחים להזמין אתכם לכנס מקצועי בנושא

גינקולוגיה בראי ההלכה

בין הנושאים:

- ✓ השינויים בהיסטרוסקופיה והמשמעות ההלכתית
- ✓ החידושים והפתרונות העתידיים לבעיות פוריות
- ✓ שימור פוריות בנישואין בגיל מאוחר
- ✓ לידה שקטה - גורמים, התמודדות ומניעה
- ✓ בדיקות במהלך ההיריון - תועלת והיבטים הלכתיים

**כיבוד
עשיר**

כלים יישומיים ליעוץ
והכוונה לאנשי מקצוע

מומחי מכבי, אסותא אשדוד
ורבני מכון פוע"ה

חידושים רפואיים
והלכתיים

בית החולים הציבורי אסותא אשדוד

יום שלישי | ט"ז אייר תשפ"ב | 17.05.22 | 16:30 - 22:00

מס' המקומות מוגבל

להרשמה: Puah.org.il לפרטים נוספים: 055-6642045

בברכת איגודי הרבנים:

איחוד

צבי יחזקאלי

אי אפשר למחוק את זה: יהודים חצים חיבור כדי לצאת מהגלות. כל כך נכון וכל כך מדוייק. הרי רבי שמעון ידע שזו התרופה, הוא חינה שנכיר בבעיה.

אלעד, מירון והרפואה שבדרך

תמיד ליהודים. תרופה שלא תפתור את המציאות, אלא תיתן לנו עוד קצת נוגדנים שנאמין בעצמנו ונמשיך הלאה לעבר היעדים האמיתיים של חיינו. קוראים לזה צדיק. לצדיקים יש את המרשם הנכון. השם יתברך שולח את רפואותיו בדרכים שונות לעולמו. לעיתים מדעתו של האדם ולעיתים שלא מדעתו. השליחים הם רבים ומתחלפים, אבל הצדיקים הם חברת השליחויות הותיקה ביותר, שלא פסקה מעולם. הצדיק בא לרפא אותך. לא לעשות אותך כמוהו אלא לעזור לעצמך להיות מי שאתה אמור להיות. זה כבר מרגיע. השם יתברך מרפא, והצדיק מעביר את המרשם שמתאים לך למקום שלך.

"וספרתם לכם", אומר רבי נתן על ספירת העומר, זה למי שאתה, במקום שאתה, לפי היכולות שלך, בלי לומר שההוא עושה יותר טוב ממני. "לכם", מטביעת האצבע של הנשמה שלך. זו הדרך שלך להזדכך אל מול המציאות מסביב. מאז שפסקה הנבואה החלו הצדיקים לרפא אותנו, לא בדין אלא בחסד.

כשיצא רבי שמעון בר יוחאי מהמערה, הוא קיבל הוראה לחזור לשם מיד. זה לא ילך בדין ותוכחה אלא בדרך אחרת.

כשיצא בפעם השניה כבר לימד זכות. הרחמים הם הרוח שמביאים הצדיקים. לא תוכחה ולא הלקאה, אלא חיבוק וחיבור אל כל מקום נמוך אליו נפלו היהודים.

נכון שאנחנו מוצפים בזכרונות מל"ג בעומר הקודם, הקטלני, אבל גם השנה נבקש מהצדיק את אותה רפואה שיש באמתחתו.

"בהאי חיבורא יפקון מגלותא". הזוהר של רבי שמעון הוא חיבור. חיבור בין בני האדם, חיבור בלבבות שאותו הוא מכיר לנו. אותם מבטים של יהודים הלומים באלעד אחרי הפיגוע הם גם חיבור אלינו לנשמה. כולם יודעים למה זה קורה וכולם מבינים את החיבור כאן בינינו יותר ויותר.

אי אפשר למחוק את זה: יהודים רוצים חיבור כדי לצאת מהגלות. כל כך נכון וכל כך מדוייק. הרי רבי שמעון ידע שזו התרופה, הוא חינה שנכיר בבעיה. אנחנו צריכים את החיבור הזה בינינו, להאיר את הנקודה שנמצאת בכל אחד, ובכך לעבור כיהודים את המציאות הזו. לא כאמריקאים ולא כאירופאים ולא כערבים אלא כיהודים.

נכון, חלקים מאיתנו ובהנהגה שלנו התבלבלו, וזה הזמן להבין שהירידה שלהם משקפת את הירידה שלנו. אנחנו יחד, ודווקא בחיבור בינינו נצא מהגלות שאנו חיים בה.

ההבנה של הצדיק מאז שהוא חי ועד היום היא שאי אפשר בלי יחד. והיחד זה שכל אחד מאיתנו יהיה מי שהוא אמור להיות, לפי מה שאומרים בשמיים ולא לפי דירוג העולם.

רבי שמעון הוא המנהיג האמיתי שלנו, ובדרכו ממשיכים כל הצדיקים האחרונים רושמי הרפואות המעורכנות. אין להם אלא תורה, חיבור והכרת עוצמתו של היהודי.

אם נקשיב פחות לבחון ויותר לחיבור, נמצא שהשם יתברך עושה כאן חיבורים נפלאים. איך? בעזרת הצדיק. בימים שאין לי כלום על המסך, אני מחזיק בעבודות הפשוטות. מקווה, תהילים והתבודדות - זו הצהרת האמונים שלי.

יש הנהגה והיא לא בכנסת, היא במירון. היא לא למען עצמה אלא למעני. היא לא לוקחת, היא נותנת. היא לא דין, היא רחמים גמורים של אהבה.

העולם מלא רחמים והם גלויים לעין כל, אומר רבי נחמן. אני מנסה להחזיק בזה בימים האפורים הללו.

בתוך השקט והכאב יש נחמה ויש דרך.

הבטן אמנם כואבת אבל המרשם כבר נכתב. הרפואה בדרך.

שוב אותו כאב בבטן.

שוב המועקה הזו שלא עוזבת אותי.

עם כל המאמץ שלא לתת לחדשות להיכנס לי לחיים, אני לא יכול לנתק את זה מהרגש.

יהודים נטבחים בגרזנים, ומחבלים בני הדור החדש מחכים לסיגריה ולתנאים המשופרים בבתי הכלא שלנו.

אמנם אנחנו כבר כמה עשרות שנים במצב הזה וזו התחושה שלי בכל הפיגועים שאני מסקר, אבל הבטן אומרת לי שהפעם זה אחרת. אולי זו ישורת אחרונה של גאולה? אולי של גלות? אולי של שתייה?

אולי זה בגלל שאנחנו יודעים יותר ורואים יותר את המציאות מכל טלפון ומצלמת אבטחה שמצלמת? אולי.

ברחוב יש שקט כזה של פחד. שקט של מבטים מסביב של אנשים שכלל אינם יודעים מהיכן תבוא ההפתעה. כמו ברכבת הקלה בירושלים, שקט של ריק, של מבוכה. מה עושים? למי פונים? ריק שמזמין משהו לא ברור.

יהודים מחפשים הנהגה, מחפשים שמישהו יבוא ויאמר להם איך להבין את המציאות הזו, ויתן להם מרשם לתרופה מבית אבותם. תרופה שעזרה

אשרי העומדים על סודך

במלאות שנה להסתלקותו של אהובנו ידידיה פוגל ז"ל

משפחת פוגל, מינהל קהילתי מיתרים ובית ישיבת רמת גן מזמינים את הציבור הרחב

לאזכרה ולהדלקת ל"ג בעומר לזכרו

יום רביעי, אור ל"ח אייר ל"ג בעומר בשעה 21:30 ברחבת ת"ת מאור התורה - בן ציון 7, קריית משה, ירושלים.

בהשתתפות:

הרב אריה שטון, הרב יהושע שפירא, הרב דוד פוטש, רבנים ואישי ציבור

ליווי מוזיקלי - מוסא ברלין

מדרשת יפו
תורה שמצמיחה חיים

תלפיות
המכללה האקדמית לחינוך בחולון

מדרשת יפו תורה שמצמיחה חיים

רוצה מדרשה בלי לוותר על התואר?

מדרשת יפו
ותוכנית הוראה בתלפיות
ממשיכות את התורה לחיים!

חדש!

< מגוון מלגות < אפשרות להשתלב בכפר הסטודנטיות של מדרשת יפו
< יומיים לימודים < מקסימום מדרשה בדרך לתואר

לימוד פנימי | התחדשות | חבורה | אמת | לב

לפרטים: 050-5743179 | ליאת | 03-5128559 | הילה

אש בעיניים

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

כן, גם הקרש שווה יחס. מה נשאר מכל העץ הגבוה והמרשים שהיה כאן? חתיכת אפר. מסתבר שהכיסופים למעלה נותנים פרספקטיבה אחרת על מה שרואים בהסתכלות ראשונית. מה שהיה נראה כל כך גדול וחשוב, הראשון בסדר העדיפויות, פתאום נכנס לפרופורציות, מקבל בדיוק את המקום האמיתי שלו, מתגלה אולי כהכרחי אבל לאו דווקא מרכזי או משמעותי.

עכשיו זה הזמן להסתכל אחד על השני.

אתם רואים את ההשתקפות של האש בעיניים? פתאום העיניים של כולם בווערות, מחפשות משמעות, מבקשות את ה'.

ההשתקפות הזו מורכבת, היא בנויה מתבערה חיצונית, ומתבערה פנימית. האש בעיניים לא שייכת רק לאש שבחוץ, היא משקפת את האש שבפנים לא פחות. כן, לכל אחד מאיתנו יש אש כזו בפנים שהוא רק צריך להדליק ולתחזק.

כל האנשים הרגילים האלה שמסתובבים מסביבכם הם בסך הכל גחלים מכוסות באפר. תעשו 'פופ' במקום וברגע הנכונים ותגלו שלכולם יש בפנים אש. אולי באמת המבוגרים צריכים יותר מ'פופ' אחד, אבל אל תתבלבלו לחשוב שהם כבויים לגמרי.

אחרונים חביבים תפנו את המבט פנימה.

את האש שלכם אתם מצליחים לזהות? חלומות, כיסופים, השתוקקות. מי שלא מזהה שיאשפו את עצמו במחלקה גריאטרית דחוף. האש נמצאת שם, צריך רק ללבות אותה.

תכירו את המדליק הראשי, זה שגילה את הסוד הבוער, ר' שמעון.

מי שאמר על עצמו "דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקת" (שהרי נשמתי בו אחודה, בו לוהטת, בו מתדבקת) הדליק עם האש הזאת את הנשמות של כולנו. פנימיות התורה שר' שמעון גילה מורידה שכבות של אפר ומגלה אש בוערת.

זה הזמן להצטרף:

"כר יוחאי, אשרי יולדתך, אשרי העם הם לומדיך, ואשרי העומדים על סודך, לבושי חושן תומיך ואוריך".

ששששששששששששששששששש
בואו, תתיישבו מסביב למדורה.
כאן שומרים על שקט,
לוקחים את הזמן להתבונן.

תסתכלו על האש.

מחוללת לפני אדון כל, עליות ירדות, רצוא ושוב.

כמה כמיהה, כמה השתוקקות, רצון שלא ניתן למילוי לעלות למעלה, להשתחרר מהכבלים המעיקים של המציאות, להתכלל בא-לוקות.

וכמה מוכנות להישאר כאן, בתוך הגבולות, לא לוותר. להחזיק חזק באיזו חתיכת קרש ולא להרפות, לא לתת לכל הגעגועים להפוך לייאוש מהעולם. את כל התבערה להחזיק בתוך העולם השבור והמרוסק שלנו, למשוך גם אותו למעלה.

תחדדו מבט.

תתרכזו בגוונים השונים של האש, חלקים שונים שמרכיבים בריאה אחת.

למעלה נמצאת האש הצהובה-כתומה, זאת ששואפת גבוה, רוצה לעלות. כמה חום ואור יש לה, כמה יכולת להשפיע בכל המעגלים שמסביב. זה לא שהיא מנסה להשפיע, היא פשוט עושה את זה בעצם נוכחותה. מצד שני אם מתקרבים מדי היא בהחלט עלולה לשרוף, לכלות. בקיצור צריך אותה במידה, לא רחוק מדי ולא קרוב מדי.

יותר למטה יש גוונים

אחרים כחולים-סגולים. החלק של

האש שקשור למטה, נקודת חיבור. הוא לא כל כך מחמם, וגם לא כל כך מאיר, אבל בעצם הוא זה שמחזיק כאן את כל העסק. אם החלק הזה, המינורי והמשעמם משוה, לא נמצא, אין שום יכולת להחזיק את כל ההתלהבות שנמצאת מעליו.

תורידו רגע את המבט למקום שהאש נפגשת בקרשים, מה יש שם? בדיוק, שום דבר, פשוט לא רואים שם כלום. החיבור הזה הוא באמת לא סביר, המפגש של האין סוף והסוף הוא בלתי ניתן להגדרה או לתפיסה, פשוט לא רואים שם כלום. המפגש הזה הוא פלא.

מועצה אזורית בנימין מזמינה אתכם לחגיגת

ל"ג בעומר בשילה הקדומה

וטקס החלאקה המסורתי

ל"ג בעומר | יום חמישי | י"ח אייר תשפ"ב | 19.5 | 10:00-16:00

ניגוני מירון, שחקני רחוב, מיציגים אורקוליים, צלם מגנטים, חורשת פיקניק
מתנת חלאקה לכל ילד שחוגג שלוש

15:00 הדלקה מסורתית
במקום המשכן

במעמד

הרב יהושע שפירא שליט"א, ראש ישיבת רמת גן

וחנו בר סלע ולהקתו, בניגוני מירון בלווי צמד הרקדנים ג'רוזלם כלייזמר טאנץ'

להודות בלי חשבונות

"למה שאגיד תודה ???

על מה ולמה ???

הם גם הילדים שלו !

כל הכבוד באמת שהואיל בטובו לקחת את הילד לגן. ממש אירוע

היסטורי.

מדליה.

אתמול אני לקחתי אותו לגן וגם שלשום וגם כל השבוע וגם כל השנה.

אם מישהו צריך להגיד פה 'תודה', זה הוא ורק הוא. נקודה".

לרבות מאיתנו יש פנקס עם כרס בלב. פנקס חשבונות שכולל בתוכו

את מאזן הזכויות והחובות הזוגי.

פנקס שנרשם בו בפרוטרוט מי עשה מה, מתי וכמה ואיך למען הבית.

מי הקריב יותר למען המשפחה.

מי סבל יותר.

ואיכשהו במאזן הזה, תמיד ידינו על העליונה,

כי מי יכול להתחרות עם סבל של צירים ולידה ? ?

תודה... איזו מילה פשוטה.

תודה... איזו מילה מורכבת.

היכולת להודות מגיעה רק כשאין חשבונות פתוחים, רק כשהולכים

בתמימות.

רק כשמוכנים להודות שאנחנו נזקקת, אנחנו מסוגלות להודות על מה שיש.

כל 'תודה', מקפלת בתוכה הודאה סמויה בחולשה שלנו, בנזקקות שלנו.

יש באמירת 'תודה' ענווה מאד גדולה.

כשאני במאבק כוח זוגי, של מי שווה יותר ומי פחות, של מי למעלה ומי למטה... הסיכוי שאעז לחשוף את חולשותיי קטן. וכשאני לא מסכימה להיות חלשה ונזקקת, המילה 'תודה' לא תצא לי מהפה.

מכירות את זה שאתן טורחות ומשקיעות למען מישהי שבאמת זקוקה לעזרה ואז מצפות למינימום תודה -

וכלום, לא תודה ולא נעליים.

לפעמים כשעוזרים למישהו, קשה לו להודות על מה שעשו למענו,

כי קשה לו להודות בנזקקות שלו, אז הוא משחק אותה כאילו לא קרה פה משהו. לא מסוגל להגיד 'תודה'.

כשאני אומרת:

תודה שחשבת עלי

אני מודה בחולשה האנושית שלי שאני זקוקה ליחס ולמחשבה.

כשאני אומרת:

תודה שאתה אמת 'לא' לילד

אני מודה בחולשה שקשה לי לסרב לילדים.

אני נזקקת. אני חסרה. אני צריכה עזרה. תודה שסיפקת את מה שחסר לי.

היכולת להיות חשופה וחלשה בקשר זוגי, זה המפתח (הכל כך פשוט והכל כך קשה לביצוע) לזוגיות בריאה ומצמיחה.

להודות בחולשות,

להודות שאני לא יכולה לבד,

להודות שאני לא תמיד צודקת ולא תמיד מבינה,

להודות בטעויות,

להודות על עזרה ושיתוף פעולה.

אנחנו בספירת הוד, שעניינה להודות. להודות שאני חלשה ונזקקת ומתוך כך להודות על מה שנותנים לי.

בחסידות מלמדים שספירת הוד מקושרת לתמימות. אין פנקס. אין חשבונות. כלום לא ברור מאליו.

אז יאללה, בואו נסכים להיות נזקקות ולא כל יכולות ומתוך זה להודות לאיש שלצידנו, לילד שלנו, לחמותנו, לחברה, לריבוננו של עולם.

ל"ג בעומר. הוד שבהוד.

תודה רבי שמעון שגילית לנו את תורת הסוד, את הבסיס לתורת החסידות.

כמה שנים הסתובבתי חסרה, מרוקנת, עם צימאון גדול, עם רצון לעומק אחר.

תודה רבי שמעון שפתחת לי את הדלת ואת הלב ואת הנשמה. תודה ה' על הזכות.

תודה תודה תודה.

אז השנה אני בוחרת לזרוק את פנקס החשבונות למדורה. מי מצטרפת ?

לג שמח.

לבי"ס "למרחב"

יסודי בנות פ"ת

דרושה מחנכת

לשנה "תשפ"ג

בעלת אישיות תורנית
מסורה ואיכפתית

קו"ח למייל:
livnat@lamerhav.org.il

הכל
גשפילך
הרשמה • רפואה • הלכה

הכנס השנתי ה-20 לנשים!

ללמוד להתרגש להתחדש

כל מה שחדש בתחומי הרפואה וההלכה
מפי טובי המומחים: רבנים, רופאים ואנשי מקצוע

יום שלישי-ח' בסיון (7.6) • תשפ"ב • בנייני האומה ירושלים

אישות

טהרת המשפחה

פוריות וגנטיקה

הריון ולידה

כנס לנשות מקצוע ולכל מי שהנושא בוער בה

• הופעת סיום מרגשת •

ההרשמה
בעיצומה!

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה

מחיר מיוחד בהרשמה מוקדמת: WWW.PUAH.ORG.IL

לפרטים ולהרשמה: היכנסו לאתר פוע"ה או חפשי בגוגל 'כנס הכל בשבילך'

הרגל התומכת

זקוקים לעזרה וסיוע. שוב רצים להסתער על המציאות, ושוב חוזרים לאחור.

ודוק. לא מדובר כאן על החלוקה הידועה בין ביטחון להשתדלות - חלוקה זו מבקשת שהאדם יהיה לו ביטחון בבורא יתברך, ואז יצא להשתדל במציאות, שלב אחרי שלב.

לעומת זאת, כאן מדובר על שתי תנועות שהן קלועות זו בזו בעת ובעונה אחת. תוך כדי עשייה וניצחון, צריכה להיות נוכחת תחושת השפלות וההודאה שכל זה לא שלי אלא של הקדוש ברוך הוא. ולכן לא סיפוק וטפיחה עצמית על השכם ראויים כאן, אלא הודאה על הזכות להיות חלק. על הזכות שהקב"ה מצא אותי ראוי לרגע מסוים להיות מדור לשכינתו, ומציאת חן זו באה דווקא אצל מי שמרגיש שהוא איננו ראוי ולא מגיע לו.

פנימיות ספירת ההוד היא תמימות. תמימות במובן של רצינות או כנות. ספירת ההוד שומרת עלינו שלא נתרגל. שלא נחשוב שככה זה ראוי להיות ואין אפשרות אחרת. התמימות היא תמיד מתפעלת, מופתעת, מלאה בחן, מפני שהיא לא חושבת שהניצחון שייך לה.

עולם ללא הוד הוא עולם מלא ביטחון עצמי, טפיחה על השכם, שביעות רצון עצמית, ובקיצור גאווה. זהו עולם ללא שכינה.

עולם עם הוד הוא עולם שבו כל הצלחה משויכת למקור שלה. זה עולם מלא בהודאה ושמחה.

שבוע הוד מזמין אותנו לעבודה הזו, עבודת הנוקקות. לקריאה לקדוש ברוך הוא שישרה שכינתו עלינו, שנימצא ראויים, שלא נגרש את השכינה מרוב שביעות רצון עצמית. שננצח מכוח שבוע הנצח, אבל לא ניפול לבור הגאווה. שנישאר תמימים ופשוטים, כמו ילדים.

שבוע הוד מזמין אותנו לעבוד על ההודאה שלנו, לדעת לומר תודה. לדעת לומר שלבד אני לא יכול להסתדר ואני זקוק לעזרה, לעיתים מבשר ודם, ותמיד מבורא עולם.

המילה 'הוד' היא אחת ממילות היופי. וגם כאן יש משהו יפה, כדברי השפת אמת' על הנוסח המיוחד של ברכת המזון 'הזן את העולם כולו בטובו בחן בחדס וברחמים'. מה שיפה ונושא חן הוא דווקא העובדה שכל אחד זקוק לעזרה מהשני, 'שכך ברא ה' יתברך שיהיה לזה סיוע מזה וזה לזה יצטרכו, כדי שיבינו כולם כי הכל מה' יתברך ולא יהיה כל השלימות אצל אחד. ולכן איזה חכם הלומד מכל אדם, שיש אצל כל אחד דבר מיוחד יותר מלאחרים'.

ביטוי מוכר אומר 'עוד ניצחון כזה ואבדנו'. יש ניצחון שכולו הפסד, וכזה עלול להיות ניצחון שבוע הנצח לבדו.

לפתח חטאת רובץ. יכול האדם ללכת אל המציאות ולנצח בכל ההתמודדות, אך משם לבוא לכלל גאוות "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל" הרוחני הזה, ומשם קצרה הדרך לסיפוק עצמי שהוא עצמו מהווה סילוק שכינה, שהרי כל המתגאה - "אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת".

לכך באה ספירת ההוד, כדי שדבר ראשון נודה. המשמעות הראשונה של ההודאה היא כמו להודות באשמה, או להודות בטעות. כאן אנו מודים בחולשה, מודים שאנו נזקקים, ואלמלי היה הקדוש ברוך הוא מסייע לנו - לא היינו מצליחים לעשות את הטוב ולנצח את הרע. אנחנו ממהרים לתמוך את רגל ימין הפורצת עם רגל שמאל הנשענת, הזקוקה, הנתמכת.

ספירת ההוד הופכת אותנו לנזקקים, לחלויים ועומדים.

לזועקים הושענא, ולא רק הצליחה נא. ספירת ההוד מחליפה סיפוק עצמי בהודאה גדולה, הודאה מלשון תודה. אך עוד לפני כן, הודאה מלשון הודאה פנימית שאלמלא היה הבורא תומך במעשינו ומסייע לנו, לא היינו מצליחים כלל וכלל במאבק הזה אלא היינו נכשלים ונופלים. וגם את הטוב שעשינו - עלינו להודות שהוא לא שלנו אלא בא אלינו מאת הבורא יתברך והוא שלו.

"מי הקדימני ואשלם", נאמר. ודרשו רבותינו: מי נתן לי מעשר לפני שנתתי לו תבואה? מי קבע לי מזוזה או מעקה לפני שנתתי לו בית? מי מל את בנו - לפני שנתתי לו בן? הרי "ממך הכל, ומידך - נתנו לך".

ספירת ההוד מספרת את הסיפור האמיתי של הניצחון. הניצחון לא שלנו, הוא של הבורא יתברך, ואנחנו מודים שהיינו צינור לדבר ה' שיעבור דרכנו, בעיקר כי התפללנו והתחננו וזכרנו את היותנו זקוקים.

ומשם - אל המשמעות הבאה של ספירת ההוד, לשון הודאה ותודה. זה הרי היסוד של כל התנועה הנפשית שלנו: כל יום מתחיל באמירת "מודה אני", באמירת תודה. כשאני אומר תודה, אני שוב מכיר בנזקקות שלי, בכך שלא יכולתי להסתדר לבד והייתי זקוק לעזרה וסיוע.

כך, בתנועת רצוא ושוב, אנחנו מסתערים על המציאות מתוך מגמה 'לנצח' אותה, ומיד שבים לאחור ומודים שמעצמנו אין לנו כוח כלל ואנו

העומת
ספירת

הוד

הרב
אייל ורד

"אם היו בני אדם פרגזים
פתיקות וערכות טוב התורה
היו פשתניים ומתלהטים אחריה"

ישיבה קטנה - נחלת יוסף שבי שומרון

בראשות הרב יהושע מרדכי
שמידט שליט"א

אם מדבר אליך **לימוד בעוצמה** עבודת ד' ברוח חסידית
ובחבורה קדושה מתוך השקעה **בניין האישיות**

בוא לטעום את אוירת בית המדרש המיוחד שלנו

התוועדויות
ברוח חסידית

קשר לגדולי
ישראל

בקיאות במרחבי
התורה

יחס וליווי
אישי

לפרטים נוספים - הרב יעקב משה 054-592-4195

ל"ג בעומר תשפ"ב: שנה לאסון מירון ולהסתלקותם של 45 בני עלייה

מתהלך לפני ה'

זכרו של ידידיה פוגל ז"ל

הרב צבי יהודה דרור, אחיו של ידידיה

הדברים הבאים נכתבים מתוך געגועים לאחי האהוב, שנהרג בל"ג בעומר האחרון, במירון.

ידידיה פוגל ז"ל היה עובד את ה'. ממש בפנים, בתוך התפילה והדבקות בצדיקים וההתבוננות והטבילה, בתוך עיסוק בתורה ואפיית מצות וזיכוי הרבים בתפילין ונרות וחסד ואהבת ה'. בחייו ידידיה עשה עוד הרבה דברים, נהנה ממאכלים ושיחק עם אחיינים ונסע באופניים, אבל עבודת ה' אצלו לא הייתה משהו שמשקיעים בו ומקדישים לו זמן, היא לא הייתה אצלו, הוא היה אצלה, הוא בתוך עבודת ה'.

ואם רוצים לקחת פיסה אחת של חיים, ולטעום אותה בהתענגות על דמותו המתוקה, כדאי להתבונן בהליכה שלו, וללמוד ממנה תרגיל בהליכה. בשבוע הבא נקרא בתורה "אם בְּחַקְתִּי תִלְכּוּ... וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם". יש להתהלך עם ה'. איך הולכים עם ה'?

מדי פעם ידידיה היה מתבונן באיוו נקודה. הכנה של איזה עניין או שאלת חיים, איך אדם צריך להתנהג בנושא מסוים. ולפעמים זו בכלל לא הייתה שאלה אלא משהו מהעולם שצריך לתהות על קנקנו, להבין אותו. לכל דבר בעולם יש סוד, פלא שטמון בו "השכל שבכל דבר", שקורא אלינו לגלות אותו. סוד שאם מגלים זוכים לאור מיוחד על הפנים.

אבל דווקא בגלל שאנחנו מתרגשים מהפלא שניצב לפנינו או מהעוצמה שבה השאלה מנקרת בראש, אנחנו עלולים להיות חסרי סבלנות, אנחנו עלולים מהר מדי להכניס את השאלה למשוואה כדי להוציא תשובה, לעשות סדר בעולם שלנו. יכול להיות שהלב נוטה לכיוון מסוים ומכריע את הכף, ואת גלי הרגשות אנחנו ממהרים להביא לחוף מבטחים - להסיק מסקנות ולהחליט.

בעולמו של ידידיה היה זמן. אולי זו אחת הסיבות שהוא אהב במיוחד את האדמו"ר מאמשינוב. אנחנו צריכים לשאת את הלב בתוכנו, את השאלה שמתעוררת בתוכו, להקשיב לה, ולתת לגרעין שנורע זמן לצמוח ולצאת.

לפעמים אני הייתי מנסה להשיב לו תשובה, לנסח אותה היטב, להוכיח אותה באותות ובמופתים, להראות את צדקתי. ידידיה היה שומע, לפעמים מתווכח בלהט, אבל אז ממשך עם השאלה, עם ההתבוננות, ופוצח בתנועה של הליכה - שכל מי שהכיר אותו יכול לזהות אותה מרחוק.

העדינות והזמן הפתוח היו מתרחבים

סיום תניא מצמרר

זכרו של הרב אריאל צדיק ז"ל

מנדי צדיק, בנו של הרב אריאל

ברצוני להביא לפניכם את סיפורו של אחד מתושבי שכונתנו, כלשונו:

זכיתי להכיר את הרב אריאל. מעת לעת יצא לנו להיפגש באופן ספונטני, כשעל פניו תמיד נסוך חיוך רחב ומאור פנים אינסופי.

לפני כעשר שנים לערך נפגשנו באחד מבתי הכנסת בשכונה, תוך שאני תר אחר ספר התניא בין המדפים. רציתי לעיין בספר, לקרוא כמה מילים. כמשיח לתומי, סיפרתי לרב אריאל כי שבתי מטיול בן כמה חודשים בחו"ל, ובמסגרת ביקורים בבתי חב"ד השונים התחלתי להשתדל 'לחטוף' כמה מילים מהתניא כשאני עם התפילין.

לא חלף זמן רב והרב אריאל ביקש לפגוש אותי ומסר לי מהדורת כיס של ספר התניא. עם חיוכו הכובש ולחיצת ידו החמה הוא הציע שאניח את הספר בתיק התפילין, וכך אוכל להמשיך בהשתדלותי מבלי להטריח עצמי כל פעם בחיפוש ספר התניא בין המדפים.

באותו מפגש הוא אף הציע שאלמד לפי סדר, גם אם זה לימוד קצר. לכן, הנחתי פיסת נייר והשתמשתי בה בכל פעם על מנת לסמן עד להיכן הגעתי.

וכך עם הימים, יום אחרי יום, שבוע אחרי שבוע, בכל פעם כשהנחתי תפילין השתדלתי לקרוא בחיפזון לפחות כמה מילים מתוך התניא. התקדמתי בלימוד אט אט. רציתי לזכות לסיים את ספר התניא ואפילו ללא עיון.

והנה בל"ג בעומר האחרון, בשנת תשפ"א, לאחר שנים של לימוד, זכיתי להגיע למילים האחרונות בספר התניא אותו מסר לי הרב אריאל.

החזרת את הספר לתיק התפילין וכבר דמיינתי כיצד אני מתקשר לרב אריאל ואומר לו: "אתה זוכר... לפני כמה שנים בשטיבלאך בבית וגן הבאת לי

ספר תניא קטן. זוכר? אז היום אני שמח לבשר לך שסיימתי לקרוא אותו".

לצערי, באותו היום התבשרתי על הנורא מכל. למרות שכל כך חיכיתי לרגע זה, כבר לא יכולתי לספר לו...

במהלך השבועה הכנתי את ספר התניא על מנת להשיבו לבנו הלל, שיבדל לחיים טובים ארוכים ולשלום, היות ושמו התנוסס בכתב יד של ילד רך בשנים על כריכת הספר.

הלל ביקש שאשאיר את הספר אצלי ואתחיל בלימוד מחדש של התניא, ובוודאי זה גם רצונו של האבא...

גם הפעם אני מקווה לסיים את הלימוד בספר התניא באופן שישמח את הרב אריאל ע"ה.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

ונממש שכיח יחד עם ההליכה במיין ריחוף שכזה, ולתוך כל זה פתאום הייתה נכנסת תנועה עוצמתית שממש הייתה מורגשת, המענה שצמח בפנים הפך להיות אנרגיה בתוכו, ויצר גל של "כל עצמותי תאמרנה". המענה היה ברור, משמח, וממש היה אפשר לחוש מנוע שנדלק בתוכו ולראות ברק בעיניים.

ברור שכדי ללכת כך, לצעוד במרחב הפנימי עם הקשבה וציפייה לסוד שיתגלה, צריך להיות מכוונים אל השמים. חסיד צריך לכוון לא רק בתפילה ולא רק בתורה או במקווה, אלא במיוחד כשהוא הולך, כשהוא צועד בדרך או בסולם העבודה. ובהליכה הזו של ידידיה אולי הסבלנות והזמן באו מהידיעה שברגע הנכון יהיה גילוי. ברגע הנכון אל התנועה העדינה תצטרף רוח סוחפת כזו שמגיעה קדימה ופורצת מהפנים ועד הרגליים.

לזכריה נאמר "ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה", העומדים הם המלאכים, ואנחנו המהלכים. זה אחד הדברים שהעולם הזה מעניק לעולם הבא, התנועה וההליכה. אם הולכים אותה נכון היא מגיעה גם לשם, ביחוד כשמדובר במי שהיה משקיע במיוחד בהליכה אל הצדיקים. במי שהסתלק תוך כדי הליכה אל הציון של רשב"י. ומה שהעולם הבא מעניק לעולם הזה בזמן שאנחנו הולכים בו, זה הזמן, להשקיע את תקנוק השעון של העולם הזה, ולגרום לכך שצעדינו כאן יהיו קלים כמו יעקב ש"נשא את רגליו", כמו הצעדים של ידידיה בשעה שהלך בו.

צעדיו של ידידיה היו גם בדרכו לברר את דרך העבודה. דרך עיונים בספרי שושלת אשגל, לשיעורי הרב גינזבורג, האדמו"ר ממחננובקה, האדמו"ר מאמשינוב, והרב גד. בחיפוש אחר המהדורה הנכונה לספר החסידות שנכון להתחילו, ואחר הזמן המתאים להתחלת הטיש. ויחד עם כל צעד בירושלים של מטה, נשמתו צועדת בירושלים של מעלה.

כשהולכים ככה בעולם לפני ה', תמימות נסוכה על הפנים. כך כותב ה'דגל מחנה אפרים' על הפסוק "התהלך לפני והיה תמים" – "ולא כתיב 'והיה תמים' והתהלך לפני" כי מקודם צריך אתערותא דלתתא וזהו 'התהלך לפני', ואחר כך 'והיה תמים' היינו שהקב"ה יתמם עמנו... וזהו נהירו דאנפניו וכמו שכתוב 'והיה לך ה' לאור עולם'."

ובאמת אור של תמימות

יש לך סיפור? בואי לעשות מזה מקצוע

יצירתית? חולמת בגדול?

השלוחה החרדית של בית הספר מעלה, מזמינה אותך לשנת הלימודים הבאה ללימודי תסריטאות, צילום, עריכה, בימוי והפקה מהטובים בתעשייה. הלימודים מתקיימים יום בשבוע במשך שנתיים. ראש השלוחה: **ענבר נמדר**.

יום פתוח כ"א באייר 22.5.22
לפרטים והרשמה: **054-7669616**

תוכנית הלימודים כוללת קורסים בבימוי, צילום סטילס ווידאו, עריכה, תסריטאות, כתיבה יוצרת, תחקיר, מדיה, סאונד, עיצוב פסקול ועבודה על סרטים עלילתיים וסרטים תיעודיים. בקמפוס של מעלה אולם הקרנה גדול, חדרי עריכה משוכללים וכיתות לימוד מאובזרות בציוד חדשני. הלימודים מתקיימים באווירה מתאימה, לנשים בלבד.

השלוחה החרדית
של בית הספר מעלה

רח' שבטי ישראל 20, ירושלים | maale.co.il

NFCT
מקור החדשה
ליקונוע וטלוויזיה

הקרן לירושלים
مؤسسة ملوق القدس
THE JERUSALEM FOUNDATION

הרב בנימין דוד | רב במכון פוע"ה

לספר את הסוד הגדול?

לפני כמה שנים פנתה אלינו למכון פוע"ה בחורה שנולדה עם בעיית פוריות קשה. מצבה היה שלא תוכל להרות באופן טבעי, אלא תזדקק בוודאות לטיפולים מיוחדים וסבוכים, שעולים הון רב וגם אינם פשוטים מבחינה הלכתית. הבחורה ביקשה שנסייע לה למצוא בחור שיסכים להתחתן עימה ולעבור יחד את הטיפולים.

היא הוסיפה ואמרה בעצב ששנה קודם לכן היתה אמורה להתחתן, אך יום לפני החתונה החתן ביטל את החתונה וגם תבע את משפחתה בבית הדין על עוגמת נפש ואיבוד כספים רבים, כיוון שגילה פתאום שהיא בעצם עקרה והבין שללא טיפולים לא יהיו להם ילדים.

שאלתיה מה כוונת דבריה שהוא 'גילה פתאום' יום לפני החתונה, והוספת: "האם לא ספרת לו על העניין לפני שהתארסתם? חשבת שמותר להתחתן בלי לספר לו את הסוד הגדול?". היא הורידה את עיניה בבושת פנים והסבירה: "אני ממש פחדתי וגם התביישתי לספר לו. חוץ מזה אמרו לי שכך מקובל לעשות...". היה לי קשה מאוד לשמוע על הדברים. אמרתי לעצמי - "רחמנות על הבחור ורחמנות עליה"...

קבענו שצוות המכון יעזור לה, אך בתנאי שכל העניין הרפואי יהיה 'שקוף' מול החתן ושהוא יסכים מראש על עניין הטיפולים. היא הסכימה.

על פי ההלכה אי גילוי על בעיה כל כך חמורה נחשב כאיסור של אונאה, כשהדבר עלול להיות בגדר אונאת ממון וגם אונאת דברים. האיסור נלמד מהנכתב בפרשתנו (ויקרא כ"ה, י"ז): "ולא תוננו איש את עמיתו ויראת מאלהיך, כי אני ה' אלהיכם".

חתונה היא הסכם הדדי בין שני הצדדים והוא חייב להיות על בסיס של אמון. ברגע שאחד הצדדים מסתיר נתון כל כך מרכזי, הסכמת הצד השני אינה תקפה. הפוסקים מדברים על מקח טעות שהוא 'סניף' של אונאת דברים.

לפני כמה שנים רבני מכון פוע"ה נפגשו עם הגאון הרב יצחק זילברשטיין שליט"א והוא טען שעל פי ההלכה, במקרה זה בני הזוג לא היו נחשבים כנשואים והם היו חיים בלי חופה וקידושין. החתן היה יכול לעזוב את אשתו אפילו בלי גט ברגע שהוא היה מגלה את האונאה. מקורם של הדברים מתוך דברי רבי יהודה החסיד: "לא יכסה אדם מום בני ביתו. אם צריכים בניו או קרוביו להזדווג, אם יש להם חולי שאילו היו יודעים אותם המזדווגים עמהם אותו חולי לא היו מזדווגים - יגלה להם, פן יאמרו קדושי טעות היו. אלא יפרידם, ולא יהיו ברע יחדיו". בוודאי שהנושא הזה הוא מאוד מורכב ויש בו הרבה פרטים, ובחור או בחורה שמתלבטים במה ואיך לשתף את הצד השני - יכולים להיות בקשר עם רבני מכון פוע"ה ולקבל הדרכה בנושא.

אתם בטח רוצים לדעת מה קרה עם הכלה שעליה דברנו בתחילת המאמר? ובכן - לאחר כמה שנים פנה אלינו בחור שגם הוא התמודד עם בעיית פוריות. הם נראו לנו מתאימים ולאחר שנפגשו ב"ה התחתנו וכיום הם הורים לשני ילדים חמודים.

הרב ארלה הראל

ראש ישיבת 'מוריה', גבעת הקטורת ונשיא ישיבת 'לב חדש', שילה

העבודות הגדול

טוב, בפרשה הזו לא צריך לעבוד קשה כדי להתחבר לשמיטה... וזו בדיוק הקושיה - אם הפרשה שלנו נפתחת בעניין השמיטה ושנת השבע, מדוע היא מתחילה במילים "בהר סיני"? וכי רק מצוות השמיטה ניתנה בהר סיני?

חז"ל ניסחו שאלה זו בביטוי הידוע - "מה ענין שמיטה אצל הר סיני"?

רבים עמדו על כך, ובספרות החסידות מצויות תשובות שונות על דרך העבודה.

אחת המופלאות שבהן מצויה בדבריו של הגה"ק רבי אברהם דב מצפת זי"ע, בעל ה'כת עין', לפרשתנו.

ה'כת עין' מאריך להוכיח, כי חידושה של נתינת התורה בהר סיני היה ממוקד דווקא במצוות המעשיות, הגשמיות, אלה שמתקיימות על ידי מעשים פיזיים בגופנו, להבדיל מן התפיסה הרואה כעבודת ה' רק עיסוק ברוחניות מופשטת מחומר.

והפעולה הגשמית ביותר בה אנו עובדים את ה' יתברך, היא פעולת האכילה, ובלשונו: "שבחינת אכילה הוא עבודת גדול לירבק על ידה לבחינת קדושה על ידי פירות ארץ ישראל".

על פי זה מובן הצורך לחבר דווקא את מצוות השמיטה, הכל כך גשמית, הכל כך אדמתית, אל הר סיני, ממנו יצאה תורה לעולם, ובלשונו "וזהו יודבר ה' אל משה בהר סיני לאמר, היינו לומר להם שיש שני בחינות עבודת ה' - אחת שצריך לעבוד את ה' בתורה ומצוות ומעשים טובים; שניה שצריך לעבוד את ה' בבחינת גשמיות גם כן, היינו על ידי אכילה ושתייה...". נתינת התורה הכילה בתוכה את כל המערכת הזו - המצוות עצמן, שגם הן ברובן מבוצעות על ידי האברים הגשמיים שלנו, ומתוך כך - התקדשות עבודת האדם בשעה שהוא עוסק בחומריות גמורה, כגון אכילה ושתייה. כל זה קדוש, את כל זה רוממה התורה למדרגה רוחנית, והכל תלוי בנו - איך נאכל ואיך נשתה, עם הנפש הבהמית שלנו או עם הנפש האלוקית שלנו?

וממשיך ה'בית עין' ומלמדנו: "וזהו כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ואכלתם מפירות הארץ, אני מזהיר אתכם שיהיה לכם בחינת 'ושבתה הארץ שבת לה', היינו שיהיה אצלכם אכילת פירות ארץ ישראל כמו אכילת שבת, היינו לדבק את עצמו על ידי אכילה לבחינת קדושה... על ידי ז' מינים שנשתבחה בהן ארץ ישראל, שנזכה לזה אמן כן יהי רצון".

אכילת פירות ארץ ישראל מרוממת את האדם, מעלה אותו לגבהים של גוף מתקדש ומתעלה, כי רק ארץ ישראל יכולה להכיל את קדושת החומר ועידון הגשמיות. זהו כל עניינה של שנת השמיטה, וזהו עניינה של התורה כולה הניתנת לנו מהר סיני, שאת קבלתה נחגוג בעוד שלושה שבועות מעכשיו!

נשנ2
מבית אפיקים שבת

בר מים היברידי

גם טכנולוגיה מתקדמת גם מתאים לשבת!

גל אורן לרנר BSD

מתקדמים ביוקרה. מתקדמים בטכנולוגיה. מתקדמים באיכות.

אפיקים
טכנולוגיית מים מתקדמת

מוקד הזמנות: **077-996-7703**

כפימיות בפימיות

מזה קרוב לעשרים שנה שהרב שאול יורוביץ מלמד שיעורים בפימיות התורה. כשבאמתחתו אלפי שיעורים, הוא מסביר על הצורך של הדור ללמוד את עבודת הפימיות היות ולא מדובר רק בתוכן אלא בגישה לחיים והשקפת עולם, מחדד את ההבדלים הגדולים בין תפיסת הגשמיות לרוחניות ובין הפשט לסוד וקובע כי ככל שהעולם נהיה יותר מגושם ויותר קיצוני - התשוקה לפימיות גוברת.

אבי טאוב

נוודים בדרכי ההשגה

רבי אברהם יורוביץ נפטר זמן קצר אחרי שהתחיל להעביר סדרת שיעורים בפנימיות, מהם נוצר החיבור 'דרכי השגה'. מתוך מערכת שלמה שהוא רצה ללמד הוא העביר לא יותר מכמה שיעורים בודדים. העמודים המיומנים אינם מחזיקים אפילו הקדמה שלמה, אך הם מצביעים על ניסיון נדיר מסוגו. מצד אחד, תלמיד חכם רציני, אדמו"ר ומקובל, חובש שטריימל ועוטה גלימה מפוספסת, ששימש כרב פוסק מטעם העדה החרדית בירושלים, ממנה לא יצא מעולם. מצד אחר, כתביו משקפים גישה אחרת, מלאת פתיחות והבנה להלכי רוח שונים ורחוקים מאוד. בין שלל עיסוקיו היה גם הרבליסט (מטפל באמצעות צמחי מרפא) ותרופותיו מוכרות במאה שערים ומחוצה לה. עיקר טענתו היה שיש בידו ידע מסודר שיכול להביא למצבי תודעה עליונים ואף להשגה, ושקיימים בידו כלים יומיומיים וזמינים שניתן באמצעותם לפענח את הנשמה ולהתמודד עם הרוחניות של תורות המזרח.

זמן קצר אחרי שנפטר המשיך אותו בנו, רבי שאול יורוביץ, בהוראת הפנימיות, כשהשיעור המרכזי התענף לאינספור שיעורים ברחבי הארץ. אני תופס אותו לשיחת עומק בשעת לילה מאוחרת, אחרי יום ארוך של נסיעות ושיעורים ברחבי הארץ.

מה לימדת?

לימדתי דעת תבונות של הרמח"ל בגדרה, מוקדם יותר למדנו בחבורה ליקוטי מוהר"ן בעיין, ולפני זה שיעור בפרשת השבוע על פי הפנימיות. אלו הם שיעורים קבועים יחד עם מחויבויות מזדמנות שונות.

ומה הלימוד האהוב עליך מכולם?

זו שאלה שמאוד קשה לענות עליה. הדבר האהוב עלי באמת הוא לראות שזה נוגע ומחיה אנשים ומעלה אותם למקום אחר. זה הצד השווה בכל הלימודים וזו המטרה.

המטרה המרכזית של לימוד פנימיות היא לגרום לאדם להצליח

לראות אחרת את מה שהוא כבר ראה, לחוות את המציאות בצורה שונה, להתחדש גם במקום שבו הוא נמצא.

המגוון העצום של פנימיות התורה בזמננו הוא נהדר. כל חלק של תורת הפנימיות מתבהר ומתחדד על ידי הלומדים הרבים ובכך היא מקבלת את המקום הראוי לה, וזה נפלא. אבל בסוף הלימוד מתכנס לשאלה שעל הלומד לשאול את עצמו – האם זה נוגע לי בפנים. במובן הזה, אפילו אם לימוד הפנימיות רק במיעוטו הצליח להתחבר אל הפנימיות שלי – השגתי את המטרה.

לא תמיד הפנימיות נלמדת כפנימיות, לפעמים אנשים ממלאים טבלאות וסיכומים של ראשי תיבות ואין בהכרח יסוד פנימי לכל האינפורמציה הזו.

יש משפט של מוהר"ח"ו, תלמיד האריז"ל: "סוד ההתדבקות והכוונה השלימה הוא – שתמיד תראה עצמך נפש בלי גוף כלל". השאיפה היא שאדם יזהה ויתפוס את עצמו כ'נפש בלי גוף', כלומר החוויה העצמית שלו תהיה ה'פנימיות' שבו. זה אולי הבסיס ללימוד הפנימיות – לראות את הפנימיות שבו. כאשר אנו מחוברים לעצם נשמטנו, נוכל לראות את הפנימיות בכל הסובב אותנו.

אם כן, השאלה האמיתית היא: האם הפנימיות שאני לומד מצליחה לעורר ולהבעיר את הפנימיות שלי.

אבא שלי אמר פעם: איך אדם יודע כמה עליו ללמוד מאותו ספר חסידי שהוא עוסק בו עכשיו? מתי להפסיק ללמוד? בדף היומי יש לך סדרי לימוד: אם גמרת את הדף היומי אז אתה משוחרר, נגמר השיעור היומי שלך. מתי בפנימיות צריך לעצור? התשובה היא: כאשר אתה חש שמהו פנימי, משהו 'מעבר' מתעורר בך, איזושהי תשוקה, התלהבות, אש לוחשת – זה הזמן לסגור את הספר. אם אדם מתחיל ללמוד ומתעורר בו הניצוץ והוא ממשיך ללמוד – לעתים ייתכן שאותו ניצוץ ייעלם ממנו והוא גם מאבד את הרגישות אל הפנימיות האמיתית. הוא רוצה לסיים את הקטע

ואת הדף, והוא לא שם לב לאותו ניצוץ ואותה הארה שהתעוררה לו - שבשבילה הוא בכלל נכנס אל הסיפור הזה.

אין סדרים, הספקים ומהלכים

זה לכאורה המניע של מי שמגיע ללמוד פנימיות, לא? מה החידוש?

נכון, זה אמנם המניע המרכזי שבגללו אנשים בכלל באים ומשתוקקים ללמוד את ה'פנימיות' הזו. אבל המניע הופך לשאלת המטרה: האם זה הצליח לגעת בנקודה הכי פנימית שלהם. הסוף זה המבחן. זו השאלה שאני שואל את עצמי, או לפחות שאני אמור לשאול את עצמי, גם כשאני לומד בעצמי וגם כשאני מלמד לאחרים. אני אחד בין רבים שזוכים ללכת ממקום למקום וללמד חלקים שונים של פנימיות התורה.

אני אשאל אותך שאלה ששואל אדם את החבר שלו שנסע לארץ אחרת: איך נראים החיים שם, בארץ ההיא ובעולם ההוא? במה האנשים שם שונים ממני? כיצד הדבר בא לידי ביטוי? איך זה נראה בפרטים הקטנים? במה שונים אנשי הפנימיות הפנימית מיהודים רגילים?

זו שאלה נפלאה. נחלק אותה לשניים: 'עם איזה מבט אנשים מגיעים לשיעור?' ו'באיזה מבט הם עוזבים?'

קודם כל יש לציין כי בדרך כלל, כשאדם מגיע ללמוד פנימיות, נקודת המוצא שלו היא שהוא בא 'ללמוד פנימיות'. במובן הזה, כל 'פנימיות' שווה בעיניי, ולכן נמנעתי מלציין איזה מן הלימודים חביב עלי. אדם שמחפש ללמוד פנימיות, מחפש משהו שלא נובע מתוך חובה. קשה לדמיין אדם שלומד פנימיות רק כי הוא חייב ללמוד. גמרא או הלכה

המטרה המרכזית של לימוד פנימיות היא לגרום לאדם להצליח לראות אחרת את מה שהוא כבר ראה, לחוות את המציאות בצורה שונה, להתחדש גם במקום שבו הוא נמצא

הוא חייב ללמוד, ואם יש לו זמן ורצון למלא את החובה - הוא ילמד גמרא והלכה ושניים מקרא ושאר חובות שמוטלות עליו. כשאדם ניגש אל הפנימיות, הוא מחפש ספע רוחני, מין גישה אל ה'מעבר'. הוא לא רוצה רק את ה'לימוד ותו לא' והוא לא יסתפק בעוד שיטה ועוד מהלך. הוא לא רוצה לסיים מסכת או לדעת את הש"ס. הוא מלכתחילה בא כדי לחפש את ההשפעה, הוא לומד ומחפש משהו שמעבר ללימוד. לכן אדם שלומד באמת בודק את עצמו שוב ושוב - איפה הוא ואיפה הלימוד שלו ביחס למטרות שלו.

לפעמים אדם התחיל ללמוד פנימיות מאותו מקום מחפש, ותוך כדי לימוד, שהיה אמור להיות מסע רוחני, הוא הולך לאיבוד - אל המוכר והבטוח - ומוצא את עצמו לומד פנימיות כמו כל לימוד, עם סדר והתקדמות, הספקים ומהלכים. לצערי, זה לא מספיק טוב. זו החמצה.

אז איך זה אמור להשפיע?

להגיד לך בדיוק 'איך זה משפיע?' - זאת לא אוכל. אם הייתי אומר משפט צפוי, כמו ש'כל עוד אדם ששואל את עצמו 'מה מטרת העל?' ביחס לפנימיות - הוא במצב טוב' גם הייתי מטעה. כי גם לתאר את מטרת העל - יחסית קל מאוד. לכולי עלמא המטרה היא שהאדם יצליח להאיר ולהחיות את אותם מקומות שבורים ונסתרים. ידועים דברי הזוהר בהקדמה שביאת האדם לעולם התחתון היא בכדי 'להפוך חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא' - אין כניסה למי שאינו מסוגל להפוך חושך לאור ומר למתוק. השאיפה היא להיות מסוגל להאיר 'בתחתונים', במקומות הכי פשוטים והכי נמוכים. זה פשוט להגיד, אבל מה זה בעצם אומר?

מה זה בעצם אומר?

זה אחד ההבדלים הכי גדולים בין תפיסה חיצונית לתפיסה פנימית,

או בין הפשט לסוד. במבט פשוט, כשאנחנו מדברים על היחס שבין הקדוש ברוך הוא לעולם אנחנו מדברים על היחס שיש בין בורא לנברא. כשאומרים 'בראשית ברא' וכו' - ההבנה הפשוטה היא שיש בורא אחד שברא משהו אחר. אמנם הוא מחיה את זה, אבל הוא על השמים ואתה על הארץ. באה הפנימיות ואחד העקרונות הבסיסיים והמרכזיים בדברי האר"ל ובכתבי החסידות הוא שכל העולמות משתלשלים מאותו אור קדום ראשון ושוושי - אור אין סוף. ואשר על כן, נאמר שהגשמיות היא עצמה השתלשלות של הרוחניות. העולם עצמו הוא החלק הפחות של אותו אור. אם כן, על בסיס עיקרון זה בלימוד הפנימיות אני מחפש את אותו האור ואת הרוחניות שמצויים בכל.

לדוגמא?

למשל, דוגמא בעלמא: הרמב"ם מתאר את העבודה בעולם הזה וההצטרפות אל הגשמיות בדימוי שהכל הוא מעין כיסא ומרכבה אל הקדושה, 'כל מעשיך יהיו לשם שמים' ו'בכל דרכיך דעהו'. המשמעות היא שאכילה שתייה ושינה הן כיסא, תמיכה, סעד. הרוחניות היא העיקר, והגשמיות תדע את מקומה כעזר וסיוע לעבודות הנשגבות. אבל אם נקודת המוצא היא שהכל מלא ניצוץ אור ואלוקות, אז יש בכוחי למצוא חיות ונשמה בכל מקום, וזה לא משנה אם זה על ידי כוונות האר"ל באכילה ממש כדרך המקובלים, או בהבנה כזו והתבוננות כזו ובתפיסת הדברים כך.

כל תורת הפנימיות מכוונת לחפש את הפנימיות הזו. מה זה אומר 'פנימיות'? המבט החיצוני הפשוט מצהיר: אדם רואה עץ. השאלה המעשית וההלכתית מה נכון או לא נכון לעשות עם זה - זה חיצוניות. הפנימיות מובן הכי בסיסי היא להבין 'מה זה', 'איך זה'. בחיצוניות מדברים על ההלכה למעשה, 'מה עלי לעשות או לא לעשות עם זה?' אבל 'מה זה בעצמו?' ו'מה תפקידו?', 'מאיז הוא בא ולאן הוא הולך?' - כל השאלות האלה הן שאלות פנימיות שאמורות להתעורר באדם ממילא, ותורת הפנימיות יכולה לענות על זה.

השאיפה הכוללת שלנו היא לראות הכל אחד, כלומר גם את הפשט וגם את הפנימיות, כמו שני צדדים של אותו המטבע, כמו שזה באמת. כך זה היה נראה בתחילת הדרך, אצל אבותינו הקדומים, וגם לאורך התורה לא הייתה חלוקה בין פנימיות לחיצוניות. כל התנ"ך ובפרט הפרשות שאנחנו קוראים עכשיו בספר ויקרא, מערבים הדרכות נבואיות עם הלכה למעשה. הכל אחד. אבל בפועל אנחנו חיים בעולם שבו אנחנו לא חווים את הנשמה והגוף כישות אחת. כשאנחנו מודעים לנשמה אנחנו לא מודעים לגוף, ולהפך. נוצרים לאט לאט שני ממדים שאינם נפגשים מספיק.

אני תוהה אם משהו בכוריאוגרפיה, בהתהלכות של האדם הזה בעולם שונה. הוא לא חייב לעשות משהו ספציפי אחר אבל אולי משהו מתרכז או מתענד בחיים שלו.

קודם כל הוא מלא חיים. כיוון שהוא מסתכל במבט פנימי על כל דבר, הוא מוצא משמעות אחרת בכל מה שנקרה לפניו. לשאלתך 'מה משנתה?', אינני בטוח שזה נכון לשאול אפילו את עצמנו שאלה מעין זו. תכלית לימוד הפנימיות היא בראש ובראשונה לתרגל מבט אחר פנימי ונצחי על המציאות. וכן, להמשיך את אותה התשוקה ואת אותו המקום שאיתו אנחנו באים ללמוד את הפנימיות - לכל אורך הדרך. הנהגות מעשיות, גם אם הן מתרחשות באדם לאור לימוד הפנימיות, זה לא העניין.

אגב, החלק החיצוני של הפנימיות, כמו עבודת ה' בהתלהבות וחום, או שירה וזמרה בניגוני קודש וכדומה - כל אלו ברוך השם הפכו לנכסי צאן ברזל שכל יהודי לא יכול בלעדיהם. התחושה של עובד ה' אמיתי, גם אם הוא לא לומד פנימיות, היא שהוא זקוק לזה. הלומד פנימיות התורה באופן קבוע זוכה למשהו מעבר, לגילוי הניצוץ העדין והגבוה של נשמתו.

יש דבר כזה הישגים רוחניים?

אחד הדברים הכי משמעותיים בין מבט פנימי וגישה חסידית לעומת מה שלא, מתמוצת בשאלה: האם יש דבר כזה עבודה רוחנית שמכוונת להישגים רוחניים?

למה כוונתך בביטוי 'הישגים רוחניים'?

בישיבה לא חסידית, אם יבוא בחור לרב או למשגיח ויגיד 'אין לי חשק בתפילה', או 'אין לי טעם בשבת', או 'אין לי תענוג בלימוד', התשובה

להרצוג תגיעו בהסעה

אבל יש סיבות טובות יותר לבחור דווקא בהרצוג

לומדים חינוך במכללת הרצוג ונהנים מכל הפלוסים

יחס אישי ולינוי אקדמי
ככלי אורך שנות התואר

תוכניות להעצמה אישית
גם בשביל הנשמה

תעודות מקצועיות במגוון תחומים
הרכבת אפשרויות תעסוקה

תואר בהרצוג
הרבה יותר מתואר

המשך ישיר לתואר שני
בחמש שנים בלבד

תוכניות הכשרה ייחודיות
התנסות מעשית נעשירה

מלגות ייחודיות
עד 28,000 ש"ח בשנה*

חוגי הלימוד בתואר הראשון: חינוך מיוחד | לשון עברית | אנגלית | ספרות | גאוגרפיה | אזרחות | מתמטיקה | תושביע | מדעי המחשב | מדעי הטבע | היסטוריה | לימודי אי"י | תקשורת | תנ"ך | מחשבת ישראל | חוגי הלימוד בתואר השני: חינוך מיוחד | מתמטיקה | תושביע | תנ"ך | מחשבת ישראל | ניהול וארגון מערכות חינוך

לפרטים ולהרשמה חייגו: 02-9937337 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

שנה ראשונה חינוך, מלגות שכ"ל ומלגות קיום* | מערך הסעות בפרויסה ארצית
*ע"פ תנאי הזכאות

תהיה: 'תתחזק בלמוד התורה, כמו שכתב נפש החיים, וזה יבוא ממילא. המאור שבה מחזורו למוטב'. התפיסה היא שכל הדברים באים בעקבות ההשתקעות בלימוד התורה, ואם הוא ילמד מספיק חזק ובהתמדה עיקשת - הכל ייפתר.

כשמדברים על פנימיות התורה, לא מדברים רק על לימוד פנימי. זו גישה פנימית להכל. כמו שיש בכתבי רבי אלימלך מליז'נסק, הנועם אלימלך, הדרכות לצייר ציורים רוחניים ושלל עצות רבות לאהבה, להעלאת המידות, להתבוננות עמוקה כמו בכתבי חב"ד כדי להגיע לאהבה ויראה פנימית - זו עבודה שאני מכנה ככזו ש'מכוונת להישגים רוחניים פנימיים', לא רק 'תעשה את שלך והנשמה תשפיע ממילא על הלב'. המצוות התדיריות של אהבה ויראה - אלו דברים שמעסיקים את העולם החסידי, ולכן הוא יציע לעובד השם עצות ספציפיות

לימוד הפנימיות הוא לא רק תוכן לימודי אלא גישה לחיים והשקפת עולם. הנושא הפנימי - המחשבה - ראוי לתשומת לב מיוחדת

מסכת בבא בתרא לא יצאו מהתורה לריב על הגדר אלא הם חילקו את השטח המשותף והתעוררו חילוקי דעות ובאה התורה לעשות שלום. לא?

זה עיקרון בסיסי בכתבי האריז"ל, שמתבאר בכתבי חב"ד בצורה ממש מפורטת: המבט החיצוני רואה כאילו יש עולם, והתורה באה להורות את הדרך הנכונה איך להשתמש בעולם. זה מבטא שהעולם קודם לתורה, העולם נברא בשישה ימים ואז עברו אלפי שנים עד שהתורה ניתנה כדי לעשות סדר בתוהו. אולי האבות השיגו משהו לפני, אבל התורה ניתנה אחרי.

לעומת זה, המשמעות של 'הסתכל בתורה וברא את העולם' הפוכה לגמרי: בשורש, האמת היא שהתורה קדמה לעולם תתקע"ד דורות. במבט פנימי אנחנו מסתכלים על 'אבן' ורואים שזה א-ב"ן, שם הוי"ה במילוי ההי"ן וכדומה. אני לא רוצה לדבר יותר מדי עמוק, אבל העיקרון הוא שלכל דבר יש מקור מוצא רוחני. כלומר, הרוחניות קודמת. יש לנו השתלשלות של אינספור עולמות וכל אחד רוחני יותר מזה שתחתיו. כל הפרטים שאנחנו רואים בעולם הזה מושרשים בעולם יותר פנימי, שמושרש בעולם יותר שורשי ורוחני, עד שכל המציאות נמצאת במקום הכי עדין והכי שורשי ומשם משתלשלות מדרגה לדרגה.

סוף העולם לא יקרה לעולם

אז זהו 'הסתכל בתורה וברא את העולם'?

אכן זהו עיקרון של תורת הפנימיות. התורה יש לה חיים משלה אף ללא קשר למציאות החיצונית, נדגים את הדברים כדי שיוכנו היטב. כשאתה לומד גמרא על משהו שלא היה מעולם ואין לו אף סיכוי קלוש להתקיים אי פעם, בעצם זה כמו שני אוהבים שמדברים ביניהם, ובין שלל דיבורי האהבה שלהם עולים גם דיבורים היפותטיים - 'מה היה קורה אם סוף העולם היה מגיע? האם היית אוהב אותי גם אז? מה היית עושה?' אם האחד לא יידע לענות את התשובה שהשני מצפה לשמוע ממנו, מיד הוא יטיח בו 'אתה לא מכיר אותי'. ככה גם אנחנו: לומדים את חכמתו ובינתו ודעתו של הקב"ה, דווקא אם זה לא עומד להיות אף פעם. יש לזה ערך אמיתי ומיוחד של הכרת חכמתו ודעתו של הקב"ה, זהו פן אחד בתפיסת התורה כמי שקדמה לעולם.

זו התפיסה המיוחדת של התורה ב'פנימיות'. אני רוצה להבין נקודה יותר משמעותית ממנה: מקומה של הנשמה האלוהית בתורת הפנימיות. אנחנו יודעים ש'קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הם'. בסדר הזה, ברור ש'קודשא בריך הוא' בא לפני השאר והוא הראשון שבשלושה, ואילו 'אורייתא' ו'ישראל' לכאורה באו אחרי. השאלה הנשאלת היא האם אורייתא קדמה לישראל או ישראל לתורה. התשובה היא, שזה ממש תלוי בהבדל בין הסתכלות פנימית שורשית להסתכלות חיצונית.

במציאות החיצונית התורה מחייבת את ישראל, אז היא קודמת לנו. לא מבחינה כרונולוגית, אלא מבחינה ערכית. היא מחייבת אותי ולא אני מחייב אותה. היא מחייבת אותנו ועלינו להתבטל אליה. כמו למשל כאשר יש אבא ויש בן, ויש את הדיבור של האבא לבן - לכאורה הדיבור חזק ו'קודם' יותר, שהרי זה גילוי הרצון של האבא. אבל רגע, הרי אם לא יהיה בן, לא ייווצר לעולם שום דיבור בין האבא לבן, אם כך הבן קודם לדיבור. לכן אנחנו מברכים 'אשר בחר בנו מכל העמים' ורק אחר כך 'נתן לנו את תורתו'. בפנימיות, אם לא יהיה ישראל ואם לא ייוולד הבן - אין לאבא שום דיבור. ישראל קדמו לתורה, למרות שבחיצונית זה נראה הפוך. ככה תורת הפנימיות מעצימה את ישראל על חשבון התורה, במובן מסוים כמובן.

להתבוננות, למחשבה ואף להעלאת המידות לעובדי ה' ברמה גבוהה יותר.

לימוד הפנימיות הוא לא רק תוכן לימודי אלא גישה לחיים והשקפת עולם. הנושא הפנימי - המחשבה - ראוי לתשומת לב מיוחדת. וביחס להשקפת העולם - התפיסה הפנימית של 'הכל כאלוהות' - זה נושא שמצריך עבודה מכוונת ושאפשר לעשות בו עבודה מכוונת, גם אם לא כולם מבינים אותה.

מי שלא שומע את המוזיקה חושב שכל הרוקדים משוגעים.

העבודות הפנימיות דורשות מיומנויות רבות ושונות שכל אחת צריכה לימוד מיוחד. אינו דומה לימוד התבוננות ללימוד התבודדות. בנוסף עלינו ללמוד איך לפתח את כוחות המחשבה והרגש, וכמו כן איך ללכת עם מחשבה אחת בריכוז מלא. כל אחת מעבודות אלה היא מסכת שלימה הצריכה לימוד. לפעמים טועים לחשוב שבלימוד הפנימיות די בלימוד שטחי ואין צורך להעמיק יותר מדי. זה לא נכון, אבל בכל זאת, כמו שאמרנו מקודם, הנקודה העיקרית בשלב הראשון היא עצם זה ששמים את הפנימיות כיעד משמעותי, כמקום חי שראוי להתעמק בו, ולא אומרים 'אחרי הפעולות נמשכים הלבבות' אלא 'הסתכל בתורה וברא את העולם', כדברי הזוהר, כלומר שהחיצונית היא גילוי של הפנימיות.

איך אתה מפרש את 'הסתכל בתורה וברא את העולם'? השכנים של

עולים להר הזיתים לכבוד יום איחוד ירושלים

שלושה ימי אירועים חווייתיים אל מול הנוף היפה בעולם

פרסומי ישראל

* התכנית נתונה לשוניונים | בשיתוף ישיבת 'בית אורות' ו'קרן אביה'

יום ראשון, כ"ח אייר יום ירושלים 10.00-16.30

13:00 - 10:00 יום עיון ב'בית אורות'
16:30 - 13:00 סיורים מודרכים ומרתקים
במרחבי הר הזיתים - הסיורים יצאו ממלון
'שבע הקשתות' מול מצפה רחבעם
16:30 למיטיבי לכת - סיור רגלי עם דגלי
ישראל, דרך מעלה הכוהנים לכותל המערבי

הזמר החסידי
ישראל פרנס

מוצש"ק פר' במדבר אור לכ"ח אייר 21:15

תפילה חגיגית ברוב עם
לכבוד ערב יום ירושלים
מול הר הבית - בשיר, ניגון וריקודים.
במצפה שבכניסה ל'בית אורות'
רח' הרב בני אלון 1

חוקרת הר הזיתים
שרה ברנע

יום שישי, כ"ז אייר ערב שבת 'במדבר' 11.00 - 15.00

● הרצאות ● שיחות ● סיורים
● תצפיות מודרכות ● הפעלות לנוער
● דברי ברכה: מר אריה קינג, ס. ראש העיר
● קבלת שבת מוזיקאלית
במלון שבע הקשתות ובית החושן
במרומי הר הזיתים

ד"ר להיסטוריה צבאית
גרשון בר כוכבא

הסעות מגבעת התחמושת להר הזיתים (ביום שישי וביום ראשון) בהרשמה מראש באתר טיק צ'אק
ההשתתפות לנרשמים - פרטים נוספים באתר טיק צ'אק | האירועים בתיאום עם משטרת ישראל

להרשמה באתר
טיק צ'אק
סרקו את הקוד

נא להצטייד בדגלי ישראל
ובנעלי הליכה

לעילוי נשמת:

אביה יהושע ז"ל גולדברג וכל נרצחי פעולות האיבה הי"ד

צערו בפני הרבי. הרבי ענה: זה מה שהקדוש ברוך הוא עשה, קודם כל חיבר ספר סיפורי צדיקים - ספר בראשית, ורק אחר כך באמצע ספר שמות התחיל הלכה למעשה. מה לעשות שאני נוהג כמו שהשם נוהג...

חסיד הולך אצל רבו לא כדי להגיד 'למדתי איך ללמוד' או אפילו 'למדתי איך להתפלל', אלא 'למדתי איך לאכול ואיך לקשור שרוכי נעליים ואיך להתהלך בין בני אדם' - זו יכולת שנלמדת דווקא מוורטים וסיפורי חסידים. המטרה של וורטים היא לחבר אותנו לדברים שהלימוד המסודר, מאמר ועוד מאמר, לא יכולים לגעת בהם.

יש סכנות?

יש סכנות שאתה רואה שעלולות להיות לאנשים שעוסקים בפנימיות? לימוד פנימיות משול ל'אור' ביחס ללימוד הפשט שהוא ה'כלי'. ודאי שתיתכן מציאות בה אדם לומד פנימיות והאור מרובה על הכלי, כיוון שהוא אינו לומד ש"ס ופוסקים או אינו עוסק בעולם המעשה בשום דבר, וממילא הכלים שלו לא מכילים את ריבוי האור והם נשברים. כך הרי מתואר תהליך 'שבירת הכלים' בעולם התוהו. עלי

לכן הבעל שם טוב ייקר את היהודים הפשוטים בשל מעלת הנשמה שלהם, ובמקום אחר הרב קוק כותב 'כל הספרים באים לתאר את גדולת הנשמה שלך'.

נכון. הבעל שם טוב רומם את חשיבותם של ישראל על פני התורה. לימוד בו התורה מאפילה או מחשיכה את ישראל, גורם לעיוות מבחינה פנימית. בחיצוניות נראה שהתורה אומרת מה לעשות והישראל אמור לקיים אותה, אבל בפנימיות הנשמה היא העיקר. מה שבעצם גרם להתנגדות הגדולה על הדרך של הבעל שם טוב היה הפולמוס הזה: תורה או ישראל. בניסוח אחר: מה מעמדם של יהודים פשוטים שאינם יודעים אפילו קרוא וכתוב ביחס לתורה, האם תכלית הבריאה מתבצעת על ידי יהודים בעצם קדושת ישראל שבהם? כפי שנתבאר התשובה היא כן, התורה היא הדיבור של האבא אל הבן שהוא העיקר ובשבילו ניתנה התורה.

זה מתאים לימים האלה של ספירת העומר והכנה לחג הפנימיות בל"ג בעומר.

עם ל"ג בעומר אפשר להשלים את הרעיון בצורה פשוטה. בזמן שמדברים על פנימיות, אנחנו עוסקים בלשבח ולהלל את בר יוחאי ואת הנשמה הגדולה והכוללת הזו. אנחנו שרים "אמר רבי עקיבא

כאשר אתה חש שמהו פנימי, משהו 'מעבר' מתעורר בך, איזושהי תשוקה, התלהבות, אש לוחשת - זה הזמן לסגור את הספר

לציין שאני אישית לא נתקלתי באנשים רציניים הלומדים בקבלת עול ובמסירות שניזוקו מכך. בפרט אצל אלו הלומדים פנימיות במבט חסידי, המכוון מלכתחילה להכרת הנפש ותיקונה - לא מצאנו ולא ראינו צד כזה.

אני מכיר מישהו שהדיבורים על 'העיקר הרצון הפנימי' הובילו אותו לחיים של בטלה ואפסות.

כל דבר יכול להיות בריחה כדי לכסות על משהו. גם אני מכיר אנשים הנוטים לחיי בטלה, וכדי להצדיק את בטלנותם הם נוטים לצטט ציטוטים כאלו ואחרים.

גם לימוד נגלה יכול להפוך להיות כסות לאלימות וחוסר רגישות. עושים וזהו, בלי לדבר ובלי להרגיש.

ה'עטרת צבי' אומר שמה שכתוב שצריך לפני שתיית יין הפנימיות "למלא כרסו ש"ס ופוסקים", הכוונה היא לא לכל אורך חיי האדם, שעליו במשך תקופות למלא כרסו בש"ס ופוסקים ורק אחרי שנים

אשריכם ישראל" - להגדיל ולהגביר את קדושת ומעלת ישראל. זה ממש היחס בין פסח, ל"ג בעומר ושבועות: פסח אומר "בחר בנו מכל העמים", שבועות אומר "נתן לנו את תורתו", ובאמצע יש את החיבור הזה של ל"ג בעומר - קדושת הנשמה הפנימית. אולי זה וורט, אבל הוא אמת.

אם זה וורט - זה למעולותא. אמירה קצרה ומחודדת שאוחזת עולמות שלמים בפלפול אחד חריף.

וורט בעיניי זה כמו "גדול שימושה יותר מלימודה". אתה יכול ללמוד הלכות תפילה במשך חודשים, אבל אתה יכול לראות צדיק מתפלל ולהבין: "כזה ראה וקדש". חביב וורט שיכול להעביר נקודה אלוהית מרוכזת, כמו גם סיפורי חסידים שיכולים להמחיש נקודה ולהכניס אותה אל הלב.

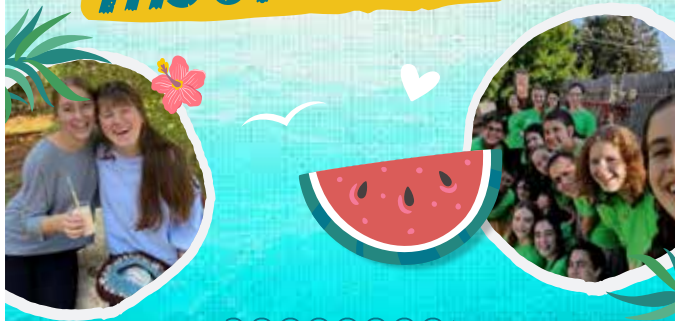
יש סיפור על הרוזינר שבאו אליו שני יהודים לקבל הסכמה על הספרים שחיברו. אחד כתב חיבור עמוק בפלפולי חושן משפט ואחד ליקט סיפורי צדיקים. שניהם הגיעו בדיוק ביחד, אז הגבאי שאל את הרבי את מי להכניס קודם. הרוזינר ענה: את בעל המחבר ספר סיפורי הצדיקים. הרב המפלפל, עם ספר העיון בידו, נעלב. הוא עמל וטרח על ספר ארוך והוא נאלץ להמתין. כשנכנס הוא תינה את

חתונה 3 מאה

מבית
מדרשת
'מעיינות'

קייף גאיתי נשכח!

סדנאות יהודיות | מפגשים מרתקים |
התועדויות לתוך הכליה | שבת מרוממת |
שחייה | מעגל מתופפים | ועוד מגוון חוויות

אירוח במדרשת
'מעיינות'
בכפר חב"ד
בתנאי פנסיון
מלאים
ומפנקים במיוחד!

סבב א':
ל' סיון עד ד' תמוז
29.6-3.7
סבב ב':
ז' תמוז עד י"א תמוז
6.7-10.7

מיועד לבנות
אולפנה בוגרות
ט' - י"ב
בהדרכת צוות
מקצועי ומסור
מבית 'מעיינות'

• הסעות מירושלים •

עלות: 850 ש"ח
למקדימות להרשם:
650 ש"ח בלבד!

לברורים והרשמה: 054.2559229
mk.maynotai@gmail.com

כרישום בטיקצ'אק: <https://tickchak.co.il/27972>

יכול לשתות יין, אלא שהדרכה זו מדברת על כל יום ויום. בכל יום, קודם כל אדם צריך למלא כרסו ש"ס ופוסקים, ילמד כהוגן בנגלה ולאחר מכן יציל אל עולמות הנסתר. כמו שמידת היראה קודמת למידת האהבה, כך גם קבלת העול של הלימוד הפשוט והמעשים הפשוטים קודמים לשכרון האהבה של הנסתר. אי אפשר להגיע לפנימיות בלי חיצוניות. הפנימיות נמצאת בחיצוניות.

אם עולם המעשה של האדם שבור, עבודת החיים מונחת וההתנהגות בדרך ארץ הפשוטה של האדם מקולקלת - אין שם שום דבר פנימי. יכול להיות שזו בריחה. רוב הסיכויים שהוא לא באמת מגיע לאותה פנימיות, או שעבורו הפנימיות היא כמו אש בלי פתילה, אהבה בלי יראה, נשמה בלי גוף. חסידים היו לומדים משהו אחרי התפילה, עם התפילין. הרעיון הוא שצריך כלי, ואם אין את הסולם שמוצב ארצה - הרחוקות בשמים לא יכולה להתקיים. צריכים להאיר "בתחתונים", ובשביל "דירה בתחתונים" - צריכים תחתונים. אם אין לימוד פשוט הכולל קבלת עול פשוטה ויראה פשוטה או מעשים פשוטים - זו אכן עלולה להיות בריחה.

אלפי שיעורים ב-20 שנה

כמה שנים אתה עסוק בללמד את העבודה הפנימית?
במשך קרוב לעשרים שנה לימדתי אלפי שיעורים.
איך אתה יודע לספור?

הסיפור הזה מתחיל לפני כעשרים שנה, מיד לאחר פטירת אבי מורי זצ"ל. אבא שלי היה רב בירושלים, הוא היה מלמד הרבה פנימיות והוא מוכר לציבור בזכות ספרו 'ערכות נחל' וספרים אחרים. אחרי שאבא נפטר, בהיותי אברך צעיר מאוד, קבוצה קטנה של אנשים שהייתה רגילה לבוא לשיעוריו בבית ביקשו ממני להמשיך וללמד במקומו. השיעורים שלו היו בבית בשכונת גאולה בירושלים, זה היה שיעור חסידות בימי ראשון והיו משתתפים בו אנשים שונים ממקומות שונים. אני התבקשתי על ידי כמה משתתפים שהיו באים ממקום רחוק להמשיך וללמד אותם בעירם ולא סירבתי. בפעם הראשונה שהגעתי לשיעור הייתי בטוח שמדובר בשני אנשים והכל ייעלם מהר. כשבאתי מצאתי בית כנסת מלא מפה לפה, אז המשכתי ללמד, ומתוך שיעור גדול שהחזיק למעלה מעשור נוסדו הרבה שיעורים בהרבה מקומות. לא יזמתי כמעט כלום. זה התפתח מעצמו.

בקיצור: זה בחר כך יותר ממה שבחרת בזה.

ממש כך. הכל נעשה מלמעלה על ידי ההשגחה העליונה. בסייעתא דשמיא זכיתי ללמוד עם מגוון של קהלים ועם מגוון התורות של גדולי הדורות, מקבלת האריז"ל בעיני, וכמובן תורת חב"ד וברסלב ומח"ל ועוד. תמיד מנסים לחדד להעמיק וליישב את הדברים על הלב, לראות את הנקודה המשותפת והמאירה שבכל חלקי תורת הפנימיות, זו המלאכה שלנו שעשינו ביותר מ-6000 שיעורים מוקלטים עד כה.

למה אתה מקליט את זה?

בהתחלה לא הקלטתי, אבל אז ראיתי שדברים מתחדדים ומתבהרים ואף מתחדשים תוך כדי לימוד והתחלתי להקליט. זה כמובן עוזר למשתתפים שביקשו לחזור ולהקשיב לשיעורים, וגם לכאלו שלא יכולים להשתתף בפועל ורוצים לשמוע את השיעורים.

עלי לציין שבכל מקום שאני מגיע אני מופתע מהרעב הגדול ללימוד הזה דווקא. לימוד הפנימיות הולך ומתפשט בכל תפוצות ישראל ברמות שונות, ונראה שדווקא ירידת הדורות מעצימה ומחזקת את הצורך בזה. ככל שהעולם נהיה יותר מגושם ויותר קיצוני, התשוקה לפנימיות גוברת. פעם העולם היה זך ועדין יותר וגם העבודות החיצוניות הפשוטות היה בהן זיק של פנימיות. בזמננו, ככל שהמרדף אחר הכלי העולם הזה מתחזק, חיסרון הפנימיות מורגש יותר.

רבי נחמן אמר: אנשים חושבים שאדם פשוט צריך רב פשוט ואדם גדול צריך רב גדול. האמת היא הפוכה, ככל שהחולה יותר גדול הוא צריך רופא יותר גדול. מי שלא חולה והוא תלמיד חכם - יכול להסתפק ברב פשוט. מי שרחוק יותר, חייב את הרופא הגדול. כך הדבר ביחס לדורנו זה, דווקא מצד היותו דור מגושם וירוד - התשוקה למה שמעבר הולכת וצומחת. היום כמעט ואין אדם שבכוחו לעבוד עבודה תמה בלי איוו הרגשה של חיות פנימית. היתרון הגדול הוא שבדור שלנו זה מאוד נגיש, ומיום ליום נעשה יותר קל לעסוק בתורת הפנימיות. ■

לפעמים רואים את השפעת הקירוב רק אחרי שנים

איתי אסמן

את שנינו לכאן כרכנים צבאיים". לפעמים אדם רואה את השגחת ה' אחרי שנים של הסתר ורק אז הוא מבין את המשמעות של העבר. סיימתי את הסיפור ואז אמרתי לתלמידי הישיבה: "למה אני מספר לכם את הסיפור הזה? כי הרב רונן כהן זה מנכ"ל הישיבה שלכם בעתניאל". אמרתי להם שהם עשו מצווה מאוד גדולה שהגיעו לחזק את המניין והקריאה במגילה, ומה שחיוק אותי רוחנית בשירות הצבאי זה המפגש עם הדתיים.

יום למחרת, בפורים בבוקר, ניגש אליי אחד החיילים בגדוד ואומר לי שהוא רוצה לדבר איתי. החייל הזה הוא דתי לשעבר, גר בתל אביב, מאוד ציני, יש לנו אינסוף שיחות כל מילואים על הטרוניה שיש לו כלפי הדת וכמה שהיא לא מוסרית. אני לא מצליח לשכנע אותו אבל ממשיך לדבר איתו וכל הזמן אומר לו שיש לו סגולת ישראל ושאני אוהב אותו ללא תנאי. התיישבנו לשיחה והוא אומר לי: "שתדע, שהייתה לי אתמול שיחה עם אבא שלי אחרי 3 שנים של נתק". שאלתי אותו מה קרה, והוא אמר: "תלמידי הישיבה שהגיעו לכאן, עם שמחת החיים שלהם, והתחפשות, זה עשה לי משהו, החלטתי להגיע לקריאת המגילה, לא יודע להסביר בדיוק מה היה שם אבל הרגשתי צורך להרים אליו טלפון ולהתפייס". אמרתי לו שזה מאוד משמח אותי לשמוע את זה. לאחר מכן עידכנתי את התלמידים ואת ראש הישיבה בספור המופלא מה שיהודים יכולים לעשות בשהייה שלהם בתוך כלל ישראל במועדי השנה.

הנוכחות של הדתיים ב'מרחב החילוני' מאוד חשובה ותורמת, בעיקר בטקסים הדתיים כמו ברית מילה, לוויה, שבעה, בר מצווה ומועדי השנה. מי שיכול גם לדבר שם דברי תורה תבוא עליו הברכה, אך לפעמים גם הנוכחות מאירת הפנים משפיעה לטובה, לפעמים רואים את ההשפעה אחרי יום ולפעמים אחרי 10 שנים, אך היא קיימת.

אתה חג הפורים האחרון יצא לי לחגוג במילואים יחד עם הגדוד. בגלל שהרבה דתיים ביקשו לפצל את התעסוקה המבצעית באופן כזה שהם יהיו בביתם בפורים, לא הייתי בטוח שיהיה מניין תפילה. כדי לוודא שיהיו מניינים בכל המוצבים, דיברתי מראש עם התושבים ביישובים הסמוכים כדי לסייע בקריאות המגילה והשלמת המניין (כאן יש לציין לשבח את רב חטמ"ר יהודה, הרב יואל עמר שעמל על כך מראש שיהיה מי שיקרא את המגילות לחיילים בחטמ"ר בכל מקום שהם). מאחר והייתי במוצב הסמוך ליישוב עתניאל, הלכתי ליישיבה כמה ימים לפני פורים וביקשתי מארבעה תלמידים לבוא ולהשלים מניין. בזמן שאני מכין את בית הכנסת לקריאת המגילה, אני רואה שהגיעו לפחות 20 תלמידי ישיבה. שאלתי אותם למה הגיעו כל כך הרבה, והם אמרו שראש הישיבה שלהם, הרב ראם הכהן, אמר להם שפורים זה חג שצריך להתפזר בו בעם ישראל ולהיות איתם ביחד. בגלל שבית הכנסת היה קטן מלהכיל את כולם עברנו לחדר גדול יותר, לאט לאט הוא התחיל להתמלא בחיילים שבאו לשמוע את קריאת המגילה. בסיום התפילה וקריאת המגילה אמרתי לתלמידי הישיבה: אני רוצה לספר לכם סיפור - חזרתי בתשובה במהלך השירות הצבאי שלי, כי הייתי עם חיילים דתיים שהשפיעו עליי לטובה, והיה לנו סמל שעזב לפני שחזרתי בתשובה והוא לא ידע על התהליך שעברתי. לאחר שהשתחררתי למדתי הרבה שנים בישיבה ויצאתי לקורס רבנים צבאיים, לאחר מכן שיבצו אותי כרב גדוד של הגדוד שאתם נמצאים בו. הגעתי להכנה המבצעית הראשונה שלי ושם בבית בכנסת היה רב גדוד במילואים שהיה לי מאוד מוכר, הוא הזכיר לי את הסמל שלי, רונן. ניגשתי אליו ואמרתי לו: "היית סמל במחלקת ביינשים בגדוד 51 בגולני?" הוא אמר לי: "כן, איך אתה יודע". אמרתי לו: "כי אני הייתי החייל שלך". הוא מסתכל עליי כמה שניות ואומר לי: "לא, לא היית חייל שלי". אמרתי לו: "לא היה לי אז זקן וכיפה, אני החובש החילוני של הביינשים". רונן מסתכל עליי בהלם, מחזיק בכיסא שלידו כדי לא ליפול, ושואל אותי מה עבר עליי ב10 השנים האחרונות. סיפרתי לו בקצרה מה היה ואמרתי לו "תראה מה זו השגחת ה', איך ה' זימן

תלמידי הישיבה עם התחפשות השפיעו עליי

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת ווטאפ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

היו שותפים - ראשיהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: 'תורמים לראשיהודי' או בטלפון 052-5665005 או 1000 ברקוד:

מבחר ספרי הרב קוק המבואר

אלמוז
הרב קוק
וזה"ל

10 ספרים
רק ב-
330
כולל משלוח עד הבית

הקומיקס שמשגע את הילדים!

1 2 3 4 5
6 7 8 9

אחת טובה
אמוז
זרכים
אהבת תורה
היסטוריה יהודית

שילח עד הבית
45-
9 ספרים
רק ב-
399
*לא כולל משלוח

www.roschy.org, 052-5665005, 02-6791422 להזמנות: ראשיהודי

זהירות! קצר בין המח ללב

"הוא צבוע" אמר בר

"הוא לא באמת מאמין במה שהוא מלמד" אמרה מעיין.

"לא בדיוק. הבעיה שהנפש שלו לא מאוחדת. קומת השכל שלו לא מאוחדת עם קומת הרגש ואז יש פה נתק. הוא יודע המון חומר בצורה מושלמת. הוא יודע גם להעביר את זה ישר לדיבור, אבל זה לא באמת עובר דרכו. על מנת שמשוהו שכלי יעבור באמת באמת דרכך, הוא צריך לעבור דרך המידות בנפש. יש הבדל בין מישהו שחי את הדברים שהוא יודע אותם לבין מישהו שרק יודע את הדברים והם לא חלק ממנו. אני אתן לך עוד דוגמא: אתמול ישבתי עם הבן שלי וביקשתי ממנו שיסביר לי על מטבעות דיגיטליים. באמת הצלחתי לתפוס חלק גדול מהדברים והם ישבו אצלי טוב בתודעה. אבל נראה לך שאני יכולה באמת להסביר את זה לאחרים כמו שהבן שלי מסביר לי? מה פתאום. למה? כי הבן שלי חי את זה, זה לא רק יושב אצלו בשכל, אלא הוא ממש נושם את התחום, הוא קונה, מוכר, עוקב אחרי יוטיוברים וממש כל הנושא עובר דרכו.

הכח שעושה את זה, זה כח הייחוד. כשהצד השכלי מאוחד עם המידות שלך - אז אתה מאוחד עם הדבר. ואז כשאתה מוציא אותו החוצה במילים, הוא יוצא ממש מתוכך ולא רק מתוך השכל שלך ואז אתה באמת מבטא את עצמך"

"אז אני לא מצליחה להבין, מה אני צריכה לעשות על מנת שכל מה שאני אומרת באמת יצא ממני בצורה אמיתית כמו שאת אומרת" אמרה בייאוש מעיין

"את זוכרת מה סיפרתי לך על הבן שלי? מה בעצם אני צריכה לעשות על מנת שאת כל מה שלימד אותי הבן שלי על מטבעות דיגיטליים אני אצליח להעביר את זה דרכי באמת?" שאלתי

"את תצטרכי לראות סרטונים ביוטיוב, להתחיל לסחור במטבעות, לקרוא על זה כתבות ולדבר על זה עם אנשים" ענה בר בהצטיינות

"בדיוק, עכשיו תתבונני בדברים שאת אומרת לבר ותחשבי טוב טוב, איך את מעבירה אותם באמת דרכך ומשתמשת בכח הייחוד שלך. תזכרו! כוח הייחוד הוא הכוח הפנימי שמניע את ספירת הדעת. על כן, אנחנו מודים לקב"ה בתפילה 3 פעמים ביום: "חננו מאתך חכמה בינה ודעת". החכמה והבינה זה השכל והדעת זה הקישור בין השכל לבין המידות, זה המקום שבו השכל מתאחד עם הרגשות.

"אני לא מאמין לה ואני לא מרגיש שיש משקל למילים שיוצאות לה מהפה!" ואז המשיך בר ופנה למעיין: "את אומרת את מה שאת אומרת, כי את יודעת שזה הדבר הנכון להגיד. אבל, אני מרגיש ששום דבר ממה שאת מוציאה מהפה, לא מגיע מתוכך..."

"אז מאיפה זה מגיע? מה נראה לך שמשתלט עליי דיבוק?" הגיבה מעיין מיואשת

"את לא מבינה אותי" בר צעק

"אתה לא מבין אותי" מעיין הרימה עוד יותר את הקול

שניהם חיכו שאושיע אותם.

"בואו ננסה להקשיב למה שנאמר ברובד הסמוי: בר מבטא מקום שצריך תיקון בקשר הזוגי שלכם. מתחת לכעס ולתסכול שלו יש בקשה לקשר, הוא נלחם על הקשר איתך מעיין. ועכשיו אני אסביר קצת יותר. דמיינו רגע בניין עם שלוש קומות. מבנה הנפש בנוי בצורה כזו: שהקומה העליונה היא הקומה השכלית, של כל הדברים שאנחנו יודעים, לומדים וחושבים. מתחתיה יש את קומת הרגש שאלו הם המידות. ומתחת לזה יש את קומת העשייה שמשם אחר כך עוברים לדיבור. הדיבור כבר נחשב ממש עשייה בפועל - וכבר מחוץ למבנה הפנימי של הנפש. מה שבר טוען שקורה אצלך מעיין, זה שאת מדלגת על החלק של קומת הרגש ועוברת ישר לקומת העשייה. הדבר הזה מאוד בעייתי, כי זה מאפשר לך להגיד כל מיני דברים שאת חושבת בלי שהם יהיו באמת חלק ממך ממש, אלא רק חלק מהשכל שלך. הדברים שאת אומרת לא באמת עוברים דרכך כמו שצריך" ניסיתי להסביר

"אני לא מבינה, מה הכוונה שלא עוברים דרכי? חשבת על משהו ודיברתי אותו, למה זה צריך להיות מסובך?" שאלה מעיין

"בשכל, את מבינה הרבה דברים. את באמת מאוד חכמה ויש לך ידע עצום. לא רק שאת יודעת אותם, את אפילו מבינה אותם טוב מאוד יותר מהרבה אנשים אחרים. הבעיה היא, שכל הדברים האלה, הם לא באמת חלק ממך ממש אלא הם רק בתודעה שלך. אני אתן לך דוגמא: יש רופא שמרצה ומסביר כמה הסיגריות מזיקות, מראה תצלומים של כל הנזקים שהן עושות וסטטיסטיקות של תמונות ומחלות. פתאום בהפסקה, הוא מרגיע את עצמו עם סיגריה, מה הבעיה איתו?" שאלתי

מ

עט מאוד יצא לי להפגש איתה, אך לא יכול שלא לשתף מעט את רגשותיי. כמה תמונות שלי על האישה הגדולה הזו, נועה. נועה אריאל.

למי שלא הכיר, נועה אריאל היתה מהנשים הבולטות והמובילות של התפתחות ההתיישבות היהודית באחד מחבלי המולדת המתאגרים ביותר, יישובי גב ההר של השומרון. לצד בעלה, הרב ישראל ליבוביץ-אריאל, נאבקו בפניו חבל ימית שבסיני, היו מראשוני היישוב יצהר, ועמדו בראש חוד המאבק לקיום ישיבה בקבר יוסף בשכם. בניגוד לנשים שעמדו בצל בעליהן, היא היתה דומיננטית בכל ענין ומאבק של מחדשי היישוב בשכם. היא ובעלה השתייכו לתלמידי הרב גינזבורג, אבל היו עצמאיים ומקוריים והיה להם מעמד מיוחד בקהילה זו. היא שימשה שנים רכות היישוב יצהר.

למרות החזות הדעתנית והתקיפה, נועה היתה עדינת נפש ואמנית בחסד. כל מי שהיה בביתה יודע לספר על הפקות ועיצובים בכל סעודת שבת וחג, ברמה שלא היתה מביישת מיצגי אמנות כמוזיאון תל אביב.

בשני העשורים האחרונים הלכה ופיתחה את כשרונה האמנותי ולמדה את מקצוע הבובנות. היא הקימה תיאטרון בובות וכתבה הצגות וביצעה אותן בכל רחבי הארץ לקבוצות רבות ומגוונות.

למרות שנועה היתה אשת רב והשתייכה לכאורה לאחת הקבוצות ה'קיצוניות', היא היתה פמיניסטית בכל מהותה, ללא ההגדרה הרשמית. היא היתה מהראשונות במגזר שהעלו על נס את נושא הפגיעות המינית במשפחה ובקהילה ואחת ההצגות האחרונות שלה, כליווי הבובות, היתה כולה בנושא הפגיעות. היא זכתה

בפרסים רשמיים על הצגותיה הללו. המחלה, מחלת הסרטן, פגשה אותה בשיא השפעתה. לאחר מאבק שקט, בחיק המשפחה, כשבעלה שיחיה לא משל ממנה לרגע, השיבה נשמתה לבוראה אתמול, ל' אייר תשפ"ב. השאירה את חברי קהילת יצהר והשומרון כואבים ומיוותמים מהאימא הגדולה שהיוותה עבור רבים מהם.

יש לציין שבעלה והיא נחשבו לסמן אידאולוגי חשוב ומשפיע גם ברמה ההגותית. בעלה הוא ממש הוגה דעות ייחודי ובעל חשיבה מקורית מאוד. את דעותיו שיתף במאמרי עיתונות במשך השנים ובעיקר בשיעוריו לתלמידים ולתלמידות בישיבות ובמדרשות. היא תמיד היתה שם לצידו והיתה שותפה פעילה לכל דיון הגותי שבעלה וחבריו קיימו, לצורך חשיבה כיצד לקדם את ההתיישבות ולימוד התורה בשכם ובגב ההר, ובכלל כיצד להציע את המדינה לקומה הרוחנית ולרמה הבאה של האיחזות פיזית בארצנו.

עד כאן הסבר כללי על נועה, וכעת אספר על כמה נקודות מפגש קצרות שלי איתה.

תמונה ראשונה: 1984. אני בכיתה ח. אנחנו כמשפחה מבלים שבת ביישוב הקרוואנים החדש הר ברכה. היישוב כמעט נטוש, למעט כמה בחורי ישיבת שכם ששהו בו בשבת ומשפחה אחת, משפחת ליבוביץ (לימים יעברתו לאריאל). היו רוחות והיה קר. שני אחים שלי חזרו בתקופה זו ללמוד בשכם, ולכן אבא ואמא

עוז והדר לבושה

לזכרה של נועה אריאל ז"ל

רן שריד

לראות את האישה הזו, נועה, מולכת על הכול. היא נעה ומוציאה ומכניסה ומפקדת על הבחורים וכל הזמן לא מפסיקה לתת פקודות. השתוממתי לראות שלמרות שמדובר לכאורה בחבורת רווקים צדיקים בחורי ישיבה, היא כל הזמן דיברה והעירה, והערותיה היו מאוד דעתניות ואף ציניות. כאילו אמרה: 'חברייא, עם כל הכבוד לרחפנות שלכם, תנו לי לנהל את העניינים, ותרשו לי לגלות לכם ממה באמת עשוי העולם הזה, על מנהיגיו, רבניו, ושאר ירקות שבו.'

תמונה שלישית: 2015. אני כבר אחרי שנים רבות של אברכות ואף לימודי רבנות. פרשתי והקמתי עם שותפי מיכאל לב את רשת התרבות 'דברי שיר'. מוכר הרבה ספרים ומוזיקה יהודית וגם קלטות וסרטים חינוכיים לילדי ישראל. יום אחד נועה אריאל מתקשרת. היא מספרת שהוציאה קלטת הצגה עם אחת מהצגות הבובות שלה. היא רוצה שנמכור ונפיץ אותה. אני, מתוך הערצה לה ולבעלה שיחיה, כי הייתי מתענג על כל שיעור שיצא לי לשמוע ממנו, כמוכר הסכמתי. כדי שזה יקרה היא מבקשת ממני להשתתף ולצפות פיזית באחת מהצגותיה.

אני זוכר את עצמי יושב וצופה בהצגה ופשוט נדהם. אני רגיל שבקהילותינו ישנה סלחנות לרמה של יצירות. הצגות נראות כמו מחזה של סיום כיתה ה'. ההצגה הזו של נועה היתה אחרת ושונה. היתה שם רמה גבוהה גם בעיצוב הבובות, גם באופן הפעלתן וגם בתסריט הנועז והמעז לגעת, מתוך חן ותחכום, בנקודות רגישות.

מאז מחלתה של נועה, לא זכיתי לפגוש אותה. הרב ישראל אישה, שהיה קשור אליה והיא אליו, סעד אותה באופן מעורר השראה.

הפרידה שלי ממנה היתה מזוהה ודמיונית. לפני שנה, שעת ערב, אני נוסע באוטובוס מספר 456 מכפר סבא לרמת גן. הוא נסע הרבה זמן והיה משעמם. לפתע אני מבחין כמה ספסלים ממנה בדמות אישה בשבס, דמות שקווי המתאר שלה דומים לאישה הזו שאני כה מעריך, נועה אריאל. אתם מכירים את זה שאתם רואים מישהו מזוות מסוימת אך לא בטוחים שזה אכן הוא? ובכן זה מה שקרה לי. אני רואה את האישה, אך אני לא בטוח שזו אכן נועה.

מתוך הערכה גדולה אליה רציתי מאוד לגשת ולומר שלום, אבל לא הייתי בטוח שזו היא. אני מהסס: לגשת, לא לגשת? ובעוד אני מהסס, קמה האישה ויורדת בצומת מורשה.

עד היום אני יודע אם אכן היתה זו נועה. אך עם קשר וללא קשר לחוויה הזו אני חווה תחושת החמצה על שלא הספקתי לראות ולהפיק יותר מהימצאות הדמות המדהימה הזו בחיי.

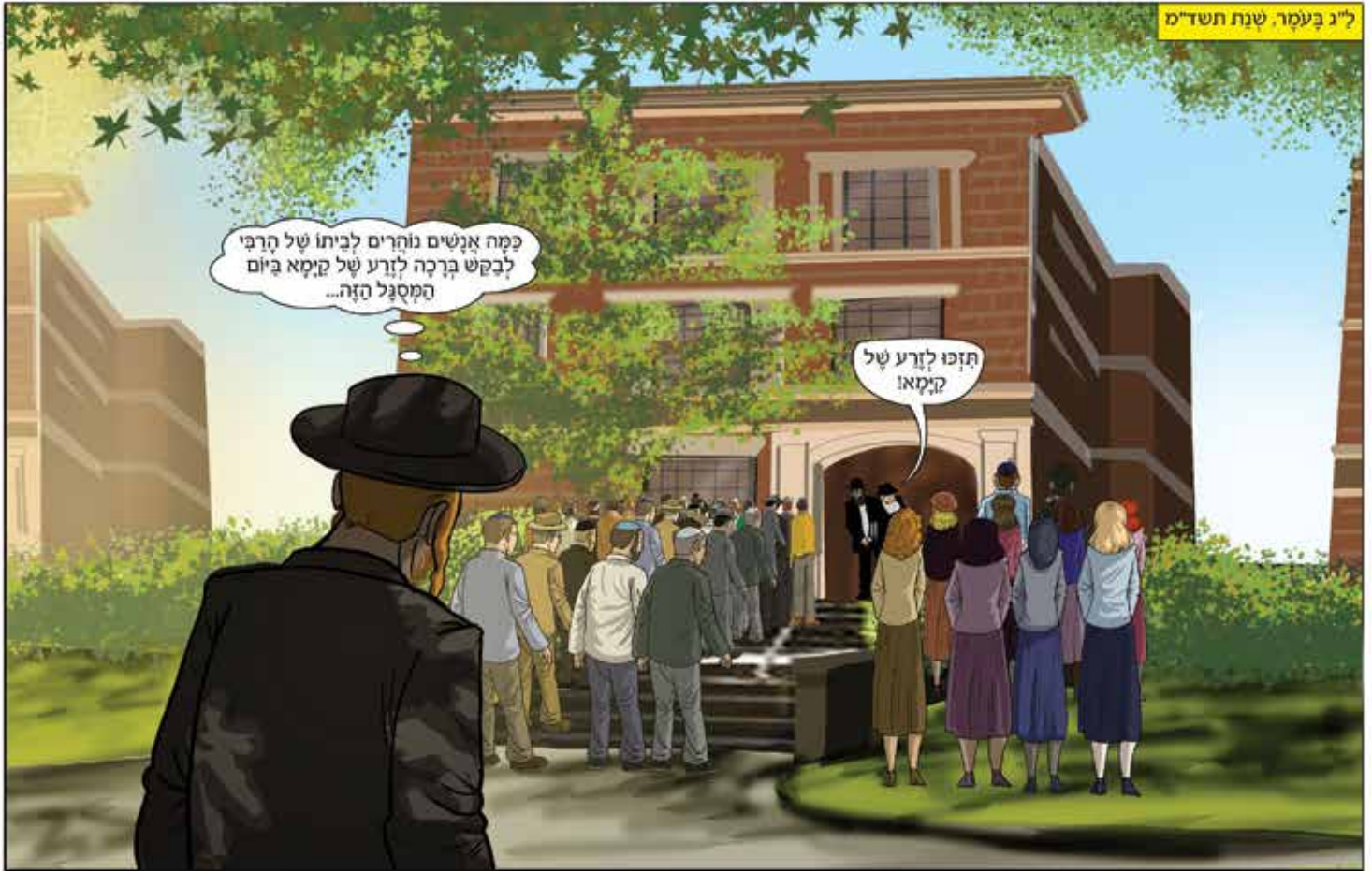
תהיה דמותה ופועלה מקרינה ומאירה על כולנו, ובפרט על תושבות ותושבי השומרון. ההיסטוריה של ההתיישבות עוד תספר ותעלה על נס דמותן של נשים מאמינות ותקיפות שבזכותן נגאלו ונגאלים בימינו אלו היהודים. בפרט בכל הקשור לפחד ולחולשה של מנהיגים גברים מול הקמים עלינו בכל דור.

תהא נשמתה צרורה בצרור החיים. שולח חיבוק ענק למשפחתה ובפרט לבעלה הגדול הרב ישראל.

החליטו להיות שבת אחת איתם. הימים, כמה שנים לאחר אירועים סוערים, כפינוי ימית, מלחמת לבנון ואינתיפדה ראשונה. אני הייתי צעיר אך מה ששבה את ליבי היה, שלאורך כל השבת הרב ישראל נועה וכמה בחורי הישיבה לא הפסיקו לקיים דיונים סוערים בינם לבין עצמם על המצב ועל דרכי ההתנהלות מול המדינה. זה נמשך שעות. אני זוכר ששפשפתי את העיניים. מה קורה כאן? אישה דעתנית, גבר לצידה, וכמה בחורים מתווכחים ככזו רצינית על המדינה, כאילו כל אחריות המדינה מונחת כעת על כתפיהם. זה היה מוזר, אבל זה הרשים אותי. אני חושב שהעובדה שמה שצמח מאז, היישוב יצהר על כל מה שהוא מסמל, והייצוג שלו מול הזרמים השונים בעם, זה בזכות ההתחלה הזו בהובלת הזוג אריאל. רק מאוחר יותר הבנתי שוויכוחים אלו שיקפו קו פרשת מים שהוביל חלק מהחבורה לנטוש את תורת הרב קוק לטובת חסידות חב"ד והעמדת קו תקיף ולוחמני יותר מול ערכי המדינה ההולכים ומתרחקים מלאומיות ישראל לדעתם.

תמונה שנייה: 1992. אני אחרי שמינית בשיעור א בא לשבת ביצהר. מתארח אצל חבר הנמנה על בחורי הישיבה. איפה אוכלים הבחורים? בבית משפחת אריאל. כולם עומדים ושרים באריכות, אשת חיל ואזמר בשבחין ואחר כך סעודה כיד המלך. כל הזמן הזה השתוממתי

ל"ג בעומר, שנת תשד"ם

התוועדות
התוועדות

הרב חיים שלום דייטש

אבוה,

ליא אצילנו

מה קורה כשהנפש השנית פוגשת את החדר השני? < הצדיקים תמיד צודקים, אבל בעלי התשובה גם מדלגים > פסח לבד זה מסוכן, תכין בצד מצה, שלא תחשוב שאתה מלאך < הסדר השני של הרבי מרדושיץ היה נראה לו על הפנים, אבל בסוף התברר שהוא טעה > וגם: הדף שהתגלגל על שפת הנהר בהודו החזיר את הנער האבוד הביתה > **התוועדות פסח שני**

מכל העולם, יש לו אפשרות לתקן הכל, ובעצם לחגוג פסח שני. כידוע, פירוש המילה 'פסח' הוא לדלג, ודילוג הוא פעולה של חסידים - א חסידישע מעשה. ישנו קונטרס חסידי מתקופת הרבי הצמח-צדק, שנקרא קונטרס 'הויכוח והשלום'. יש אומרים שהרבי הצמח-צדק בעצמו כתב אותו, ויש אומרים שאחד מתלמידיו כתב אותו, ושם מוסבר מה ההבדל בין דרך החסידות לבין דרכים אחרות.

הוא מבאר, שהחסידות היא דרך של בעלי תשובה. הדרכים שאינן בשיטת החסידות אלה דרכים של צדיקים - צדיק במובן הזה שהוא צודק. כל דבר, היהודים הללו עושים בצדק. הם קמים בזמן, מתפללים בזמן, וגם גומרים את התפילה בזמן, אוכלים וישנים בזמן. הכל נעשה בצדק, כמו שצריך.

לעומת זאת אצל חסידים... חסידים הם בעלי תשובה! בתחילת החסידות, אחד השמות שקראו לחסידים היה 'בעלי תשובה'. בעלי תשובה פועלים "בחילא יתיר" כלשון הזוהר, כלומר בכוחות גדולים, שגורמים לכך שפועלים לא לפי חשבון ולא על פי סדרים.

כדוגמה לדרך של בעלי התשובה, מובא בקונטרס הזה הסיפור מהגמרא על אותו כובס שהיה מגיע כל יום לרבנו הקדוש, רבי יהודה הנשיא, ומשמש אותו. דווקא ביום שרבנו הקדוש הסתלק הוא לא הגיע, והיה לו צער כל כך גדול על שהוא לא היה בהלוויה, ומרוב צער הוא עלה לגג והפיל את עצמו למטה. יצאה בת קול ואמרה שכל מי שהיה בהלוויה של רבינו הקדוש מזומן לחיי העולם הבא, וגם אותו כובס מזומן לחיי העולם הבא.

ברור שאם הכובס היה בא לשאול הלכה, האם מותר לו להפיל את עצמו מהגג, היו אומרים לו שזה איסור חמור, והוא נקרא מאבד עצמו לדעת. למה אם כן הוא מזומן לחיי העולם הבא? מוסבר שם בקונטרס, שיש עולם הבא של בעלי תשובה. אלה שפועלים בחילא יתיר ובדילוגים, יש להם עולם הבא אחר.

אמנם צריך מאוד להיזהר כשמדלגים, כי אז כבר אי אפשר לדעת אם עושים דבר נכון. בסדר הרגיל, יש שולחן ערוך. מובן שאדם לא יכול לבחור בעצמו להפוך להיות בעל תשובה. רק אם כבר קורה משהו, אז יהודי

אתם יודעים רבותי, פסח שני הוא חג חסידי, א חסידישע יום-טוב. יש אנשים שלא יודעים בכלל מה יש בפסח שני חוץ מזה שהם לא אומרים תחנון. מכיוון שכתוב כך בשולחן ערוך הם באמת לא אומרים תחנון, אבל חוץ מזה אין שום סממן משמעותי אצלם ליום הזה. אפילו המנהג שמקובל בכמה מקומות לאכול מצה, לא מובא בשולחן ערוך. לכן אומרים שפסח שני הוא חג חסידי.

הרי בעצם איך נוצר פסח שני? יהודים באו וטענו: "למה ניגרע?" גם אנחנו רוצים להקריב קרבן ולהתקרב לה', גם אנחנו רוצים לפסוח ולדלג. גם אנחנו רוצים לצאת ממצרים, מהמצרים וההגבלות של היצר הרע. והזעקה שלהם התקבלה ונוצר חג. מישחו אחר היה אומר: טוב, עבר פסח, אבוד לנו. ניפגש אולי בשנה הבאה. אבל פסח שני מלמד שאין אבוד, אל תתייאש. ה' מחכה לך גם אם איחרת את המועד. והמסר הזה הוא ממש חסידי.

האמת היא שחודש אייר בכלל הוא חסידי, ולכן גם ל"ג בעומר וגם פסח שני הם חגים חסידיים. בכל אופן, אצל חסידים, פסח שני היה משהו מיוחד. שמעת לי לא מזמן שהרבי מנדבורנה עושה בפסח שני ממש סדר עם מצות וארבע כוסות!

יש מהרבי הריי"צ פתגם חשוב ביחס ליום הזה. הוא אומר כך: "כשיש את 'הנפש השנית', יחד עם 'החדר השני', אז יש פסח שני!"

מה הכוונה? 'הנפש השנית', כפי שמופיע בתניא, זאת הנשמה. 'החדר השני' הוא החדר הנוסף שצמוד לבית הכנסת. לחדר הזה נכנסים כדי להתפלל מתוך התבוננות ועבודה פנימית. באולם הגדול מתפללים ביחבור. לעומת זאת, צריך שיהיה גם חדר שני, שבו מתפללים אולי ביחידות, אבל עם עבודת התבוננות. באידיש קוראים לחדר השני "חב"דניצע חדר". חסידים אומרים בשם האדמו"ר האמצעי, שבית כנסת בלי "חב"דניצע חדר" - אסור להתפלל בו!

אומר הרבי הריי"צ: אם יהודי לוקח את הנפש השנית - הנשמה, ונכנס איתה אל החדר השני, אז נהיה פסח שני! כשהוא אומר שנהיה פסח שני, הכוונה היא שאין שום דבר אבוד. עם העבודה הזאת, אפשר לתקן הכל. הרי באופן כללי, הבעיה הגדולה בעבודת ה' היא שלבן אדם אין יישוב הדעת. אין פנאי נפשי לעבודה. כשיהודי נכנס לחדר-שני, ושם הוא סגור ומנותק

נעשה בעל תשובה, ובסוף גם תצא בת קול שתכריז על צדקתו. שוב, למרות שאם הוא היה בא קודם לשאול היו אוסרים עליו, **בכל זאת יש דרך כזאת של דילוגים. זאת היא דרך החסידות, וזהו גם העניין של פסח, ובעיקר פסח שני.** כל העניין של פסח שני נועד בשביל מי שלא קיים פסח ראשון! פסח שני בא רק כדי לתקן תיקונים. הוא בא לתת פתח לבעלי תשובה. בפסח מדלגים, ואפילו מי שהיה בבעיה, יכול עדיין לחזור בו ולתקן. לחיים.

בפסח ראשון יש מצווה של אכילת מצה, גם בנפרד מקרבן פסח. לעומת זאת בפסח שני גם יש מצווה לאכול מצה, אבל רק ביחד עם הקרבן. ולכן כיום שאין לנו קרבן פסח, אין מצווה לאכול מצה בפסח שני. **מה עומד מאחורי ההלכה הזו?** למה הפסח דווקא צריך איתו מצה?

באופן כללי, המצה מבטאת ביטול וענווה, ואילו פסח מבטא את הדילוגים. כאשר אנחנו פועלים בדרך של דילוגים, יש תנאי לכך – אפשר לדלג רק יחד עם מצה, כלומר יחד עם ביטול. אבל אם אין מצב של דילוגים, גם לא חייבים מצה.

זאת אומרת: מצד אחד, גם הדילוגים מבטאים ביטול. כשאתה פועל בלי שום הגבלות, לא בגשמיות ולא ברוחניות, אתה בעצם נשען רק על ה'. **אלא שאז יש סכנה שבאותו זמן, למרות שההצלחה של האדם היא בכלל לא לפי היכולות שלו וברור שהכל מה', האדם עלול לחשוב שבאמת הוא מלאך...**

בשביל לאזן את המחשבה הזאת, יש מצה. המצה שמראה על שפלות מזכירה לנו את הצורך בזהירות גדולה לא להיכנס לעמדה של גאווה וישות.

שמעתי פעם סיפור שמאוד ממחיש את הצורך בביטול כדי לראות בצורה נכונה את עבודת ה'. **הרבי ר' יששכר בער, הסבא מרדושיץ, היה בצעירותו עני מרוד, ולא היה לו שום דבר לפסח.** הוא קיבל על עצמו שלא לבקש כלום מאחרים, ולכן לא היה לו שום דבר לליל הסדר. הוא הלך לבית הכנסת לקראת כניסת החג, ואחרי שנגמרה התפילה הוא חזר הביתה, וכבר מרחוק ראה שהבית מואר וחגיגי. כשכנס הביתה, הוא ראה שולחן גדול מלא ביכל טוב סלה, מוכן לכבוד ליל הסדר.

מה קרה? איזה יהודי עשיר הגיע עם כניסת החג לאשתו של הרבי, ואמר לה שהוא רוצה להיות אצלם בסדר. למעשה, התברר שהחווה מלובלין, רבו של הסבא מרדושיץ, שלח אותו להיות שם לליל הסדר, ושיביא איתו עבורם כל טוב.

מרום שמחה והודיה לקב"ה שהביא לו את כל השפע והטוב הזה, ר' יששכר בער היה שרוי בליל הסדר בהתעוררות גדולה, עד שהוא אמר את ההגדה בהתלהבות נפלאה **ולא הלך לישון כל הלילה!** גם למחרת הוא לא ישן בכלל, ורק לפני ליל הסדר השני של גלויות, אחרי יום כזה מרגש, הוא רצה לנוח קצת. למעשה הוא ישן יתר על המידה, וכשהוא התעורר, הוא ראה שכבר ממש מאוחר ועוד מעט חצות. בלית ברירה הוא התיישב וערך את הסדר בחיפזון גדול, כדי שלא לאכול אחרי חצות, **אבל בגלל החיפזון הזה הוא היה מדוכדך, ועשה את הכל מתוך שברון לב גדול.**

אחרי זמן, כשהוא הגיע אל רבו החווה מלובלין, החווה אמר לו: **"בוא נבדוק את הסדרים שהיו לך..." החווה אמר, שאמנם הסדר הראשון היה מרומם מאוד, אבל דווקא הסדר השני שהיה בשברון לב, הוא העיקרי...** כך מצרפים את המרור והמצה עם הפסח.

סיפור אחר ששמעתי נוגע לעניין של פסח שני, שממנו לומדים על כך ששום דבר לא אבוד. **לפני כמה שנים נפטר באוסטרליה הרב איצ'ה גרונר. הוא היה יהודי מיוחד – תלמיד חכם גדול ודרשן מופלג.** הוא יצא בזמנו בשליחות הרבי לאוסטרליה, שם הקים הרבה מוסדות חינוך ומפעלי שליחות גדולים. כבר באמריקה הוא היה מאוד פעיל, ובאוסטרליה הוא הרחיק עוד יותר את הפעילות וזכה לחנך דורות של תלמידים.

ר' איצ'ה היה מגיע מאוסטרליה אל הרבי פעם בשנה-שנתיים. באחת הפעמים, כשהוא היה ב"יחידות" אצל הרבי, לפני שהוא יצא,

הרבי הפתיע אותו ואמר: **"כשאתה נוסע חזרה לאוסטרליה, סע בבקשה דרך הודו".** אמנם כדי לחזור לאוסטרליה צריך בכל מקרה טיסת קונקשן, אבל הכרטיס שכבר היה לר' איצ'ה היה מתוכנן לעבור דרך מדינה אחרת. **בכל זאת, הוא אפילו לא שאל למה. אם הרבי אמר, ברור שיש לזה סיבה טובה.**

לפני שיצא לדרך הוא ניגש למשרד של הוועד להפצת השיחות של הרבי, וביקש לדבר עם המנהל של הוועד – חסיד בשם ר' שניאור זלמן חאנין (שבסופו של דבר, הוא זה שסיפר לימים את הסיפור). הוא סיפר לו מה אמר הרבי, וביקש שלמרות שהוא לא יודע מה בדיוק הוא יצטרך לעשות בהודו, מן הסתם כדאי שיהיו לו כמה עותקים של שיחות הרבי באנגלית, שהוא יוכל לתת למי שצריך. נתנו לו כמה עותקים והוא יצא לדרך, כמובן בנסיעה דרך הודו.

כשנחת בהודו, עדיין לא היה לו מושג מה הוא צריך לעשות, אז הוא החליט לחפש בית כנסת, כדי ללמד תורה יהודים. הוא עצר מונית, וביקש מהנהג שייקח אותו ל"סינגוגה" – בית כנסת. כשהביאו אותו לבית הכנסת הוא פגש שם כמה יהודים, והוא שוחח איתם בדברי תורה והתעוררות. לפני שיצא חזרה לשרה התעופה, הוא השאיר באותו בית כנסת את הדפים עם השיחות של הרבי.

כעבור זמן – שבועות ואולי חודשים – קיבל הרב חאנין שיחת טלפון מיהודייה שגרה באריוונה. היא התחילה לספר לו על הבן שלה שנסע להודו כבר לפני יותר משנה. עוד לפני כן הוא עזב את הבית בכעס, בלי להודיע מה אתו ואיפה הוא. הם רק ידעו שהוא נסע להודו ונעלם. לפני כמה ימים הגיע פתאום מכתב ממנו, ושם הוא מספר לאמו כך: יום אחד הוא הלך להתרחץ בנהר, ובגלל שהייתה שמש חזקה הוא חיפש משהו לכסות איתו את הראש. הוא מצא כמה ניירות שהתגלגלו שם על האדמה, וכשהרים אותם ראה שכתוב עליהם אותיות באנגלית.

הוא התפלא מאוד, איך הגיע דף באנגלית לאמצע שום מקום כזה בהודו? **הוא קרא מה כתוב שם וגילה שזאת שיחה של הרבי מלובלין... הנושא של השיחה היה פסח שני, ושם הרבי הסביר שעניינו של פסח שני הוא ניצחון על הייאוש, וההבנה שלעולם אין דבר כזה יהודי אבוד לגמרי.** תמיד אפשר לעשות תשובה ולתקן.

הבחור התחיל לחשוב לעצמו מה באמת הוא בכלל עושה בהודו, והגיע למסקנה שאם אין שום דבר אבוד בעולם, אז הוא יחזור ליהדות. כמובן שהוא עוד לא חשב על חזרה בתשובה ממש, ולא בטוח שהוא ידע בכלל מה זה אומר. הוא רק ידע שהוא יהודי, ומבחינתו הוא התחיל לחפש. הוא כתב לאמו מכתב, בו הוא סיפר לה את כל העניין, וביקש ממנה למצוא לו מישהו שיעזור לו. הוא רצה שיהיה לו רב שאפשר לשאול אותו שאלות, ובהודו הוא לא מצא אף אחד כזה. במכתב הוא הוסיף וכתב לאמא שלו את המספר של הוועד להפצת השיחות, שהופיע על הדפים שהוא מצא, כי זו היתה מבחינתו הכתובת היחידה שהוא יכול היה לחשוב כדי לפנות אליה.

זה מה שהביא את האמא להתקשר אל הרב חאנין ולשאול בשם הבן, אם אפשר למסור להם שם של מישהו שנמצא בהודו ויכול לעזור לו. הסיפור הזה היה כמובן לפני די הרבה שנים, ואז עוד לא היה שום שליח בכל הודו. כיום יש ברוך ה' עשרים בתי חב"ד בהודו, אבל אז לא היה אף אחד. הרב חאנין אמר לה שאין לו שום כתובת מקומית, אבל הוא יכול לתת כתובות של בתי חב"ד שקרובים יחסית לשם. הוא נתן לה שמות וטלפונים והשיחה הסתיימה.

אחרי זמן מה אותה אמא שלחה מכתב נרגש לרב חאנין, בו היא כתבה שאין לה מילים להודות לו. **הבחור הבין בסופו של דבר שאין לו מה לחפש בהודו, והחליט לחזור הביתה.** הוא יצר קשר עם בית חב"ד במקום מגוריהם באריוונה והוא הולך ומתקדם, והכל בזכות השיחה של הרבי.

כשהרב חאנין קרא את המכתב, הוא התחיל לשחזר שבעצם זאת כנראה השיחה שר' איצ'ה גרונר לקח איתו להודו. בפעם הבאה שהרב גרונר בא לביקור אצל הרבי, הרב חאנין פגש אותו ואמר לו: **"אולי אתה עדיין לא יודע מה הייתה השליחות שלך בהודו, אז אני אספר לך מה הייתה המטרה האמיתית של אותה נסיעה!"** לחיים, לחיים ולברכה. שנזכה כולנו לפסח שני אמיתי.

יש לך שאלה בעבודת ה' ? סמט ל-
054-4530951

1,200 שאלות ותשובות
של הרב יהושע מחכות לכם
באתר 'קרוב אליך'

נפשי
בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

ככול שאני לומד יותר
מוסר, ככה אני מרגיש שאני
פחות בסדר. זה תקין?

תלוי - אם התמונה שמתבהרת לפניך, שיש
לך עוד הרבה לאן להתעלות ולהתרום,
גורמת לך להתגייסות יותר עמוקה, לשייכות
יותר פנימית ולרצון יותר עז לזכות להתקשר
למדרגות העליונות הטהורות שאתה פוגש
בלימודך, אז ודאי שזו מעלה נפלאה. אבל
אם הדבר מביא אותך לידי רפיון וחולשה, אזי
עליך לבחור דרך שתחזק אותך ולא שתחליש
אותך.

והאמת ניתנת להיאמר, שהאדם שייך למעלות
עליונות ועוד הרבה למעלה ממה שאנו יכולים
להבין בספרי המוסר. אשרינו שאנו זוכים
לשמיים רחבים כל כך ולאופק נפלא ועליון
כל כך, ולא מסתפקים בידוע והמוכר והקרוב
לנו, אלא שאנחנו צריכים כנפי רוח של נשרים
אבירים כדי להתרומם אל המקום האמיתי
והמתאים לנו.

קשה לי לברך בכוונה את ברכת המזון.
מרגיש לי ארוך מדי.

השתתפתי פעם בכנס מחנכים ועלתה בו הצעה לקצר
לתלמידים את תפילת שחרית כדי להקל עליהם כך שיהיו שותפים
לפחות בעיקר. קם מחנך אחד ואמר סברה שהפתיעה אותי מאוד,
אבל נראית לי צודקת ביותר: ובתפילת מנחה אין להם קשיים?...
וטען שמניסיונו כמחנך, דווקא במנחה הקצרה יותר יש יותר
קשיים. האריכות יוצרת דמיון כאילו היא הבעיה, אך אם נהיה
כנים, אפילו בברכת "שהכל" לא קל לנו לכוון. אנחנו נוטים
להאשים את האריכות בקשיי הכוונה של הנפש לעמוד מול ה'
יתברך, אך האמת היא שהמציאות כל כך מלפפת את התודעה
שלנו עד שללא קשר לאריכות, נדרש מאיתנו מהפך רציני,
ואדרבה, יתכן שדווקא הקיצור מקשה עלינו יותר.

אשרינו שהתורה מזכה אותנו בכל יום, פעם אחר פעם, במהפך
הנפלא של הרפיה מחיי העולם הזה לטובת שייכות ודבקות במי
שאמר והיה העולם. כל מאמץ שאנחנו מתמסרים אליו בדבקות
כזו הוא מעלה עצומה, ובוודאי שהמאמץ דורש אריכות, שהוא
גם יקר יותר אך אולי אפילו גם קל יותר. ובמקום לחשוב על ויתור
עליהם חלילה, צריכים למצוא את הדרכים כדי שהמאמצים האלה
ישמחו אותנו וייעשו בצורה שמרוממת ומחייה את הנפש.

האם להסתייר
דברים ולחסוך
מההורים צער, או
להגיד להם את האמת
גם במחיר שהם
ייפגעו?

ודאי שלמנוע צער הוא דבר
חשוב מאוד. ובלי לזלזל חלילה
במעלת האמת, הסתרה של
דברים אינה שקר בהכרח, ולכן
קל יותר להכריע לנקוט בה כדי
למנוע צער. אבל אם יש סיבות
נוספות שלא להסתייר את האמת,
כמו מפני שהיא חשובה להורים
או שהיא עתידה להתגלות
ממילא, או שאנחנו בעצם
רוצים למנוע צער מעצמנו ולא
מהם, וכן על זו הדרך, אז צריך
להמשיך ולחשב את הדברים
בשום שכל. וכשאדם מרגיש
שהוא אינו בטוח בדרכו, כדאי
לו להתייעץ עם תלמיד חכם
מנוסה שיידע איך למצוא את
הדרך הישרה והנכונה.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה
לתגובות ויצירת קשר 052-4061065 • info@qarov.org • קרוב אליך • לפרטים: 052-525-4051

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

SOHO PARK
נווה שמיר בית שמש

מקום נפלא לך

דירות 3 חדרים מהממות + אופציה • מיני פנטהאוסים

מבצע לחודש בלבד!

תנאי תשלום של 15% בחתימה, 5% אחרי שנה, 80% לקראת איכולס

לפרטים: 0533-156-492 • באמונה • 360 • מקום אחר קנייה

משקיעים
באמונה
מקום נפלא לך

השקעה מוגנת
עם תשואה
משמעותית

200,000 | ערבות חברה | נדל"נית | השקעה למשך 3 שנים | לכספי ההשקעה

חייגו 072-3951096 invest.bemuna.co.il